

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. φιλ. — 708

Ἔτος Λ'

15 Φεβρουαρίου 1975

(Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρ. 3.—

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἀξιότιμοι κ. κ. Βουλευταί,

«Εάν μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μου ἐστέ· καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς». (Ἰωάν. γ'. 31).

Δὲν προσφέρομεν νέον τι μετὰ τὴν παρούσαν ἡμῶν ἐκκλησίαν. Ἐπιτελοῦμεν ἀπλοῦν καὶ στοιχειώδες καθήκον ἐναντὶ τῆς πολέμουμένης Ἀγίας, Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς ἐλάχιστοι κληρικοί καὶ στρατιῶται Αὐτῆς.

Πεντηκονταετία παρήλθεν, ἀφ' ὅτου ἡ λεγομένη ἐπίσημος Ἐκκλησία ἐν Ἑλλάδι ἀπελάτισε τὸ πάνσεπτον καθεστὸς τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ Θεοφόρων Πατέρων καὶ διέσκηξε τὴν θεϊαν ΕΝΟΤΗΤΑ τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἐξωτερικῇ θεῇ λατρείᾳ, ἀκολουθήσασα τὴν ὁδὸν τοῦ νεωτερισμοῦ διὰ τῆς ἀντικανονικῆς εἰ-

σαγωγῆς ἐν αὐτῇ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου. Ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς λαὸς ἔμεινεν ἀκαταπόπιστος εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἅπαξ καὶ ἡμελοῦθησε τὴν πλάνην τοῦ νεωτερισμοῦ καὶ ἐδημιούργησε τὸ σχίσμα ἐν τῷ σώματι τῆς Ὁρθοδόξιας, ἐπιμελῶς ἀπέκρουσε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ σοβαρώτατον τοῦτο ζήτημα! Εἰς ὅλας τὰς ἐγκακλίους καὶ ἀνακρινόμεναις αὐτῆς τὰς ποιήλας ἢ Διοικοῦσα Ἐκκλησία παρουσίαζε τὸ ζήτημα ὡς ἀνάξιον λόγου, ὡς ζήτημα 13 ἀπλῶν ἡμερῶν! Οἱ διανοούμενοι καὶ Θεολόγοι καὶ Καθηγηταί δυστυχῶς, ἀπὸ τῆς ἀστρονομικῆς καὶ χρονομετρικῆς ἀπλῶς πλευρᾶς ἐρευνῶντες τὸ ζήτημα, ἐγένοντο οἱ συνήγοροι καὶ προστά-

ται τοῦ ὀλεθρίου τοῦτου κακοῦ τῆς καινοτομίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ! Καί οὕτως ὁ μὲν εὐσεβὴς λαὸς πλανώμενος ἀκολουθεῖ τὸν ἀντορθόδοξον νεωτερισμὸν, καί γίνεται ἀκουσίως συνεργὸς εἰς τὸ ἀπαίσιον ΣΧΙΣΜΑ ἐν τῷ σῶματι τῆς Ὁρθοδοξίας· ἡ δὲ ἀλήθεια τῆς πατροπαράδοτου χριστιανικῆς ἡμῶν εὐσεβείας χλευάζεται καὶ διώκεται καὶ ὁ εὐλογητὸς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ἀποκρούεται ἐπισήμως ἀπὸ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, καὶ καταφρονεῖται τὸ εὐλογημένον ἡμῶν ἔθνος, τοῦ ὁποῦ καύχημα ἄλλοτε ἦτο ἡ Ὁρθοδοξία τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἥδη ἀποσταστήσαν, στρέφεται πρὸς τὴν Δύσιν! Τίς δύναται νὰ μὴ πενθήσῃ διὰ τὸ συντελούμενον Ἐκκλησιαστικὸν ἔγκλημα; Τίς νὰ μὴ θογήσῃ διὰ τὰ ἐπερχόμενα δεινὰ ἀπὸ τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Κυρίου;

«Ποιμένες πολλοὶ διεφθείραν τὸν ἀμπελῶνα μου, ἐμόλυναν τὴν μεοῖδα μου τὴν ἐπιθυμητήν», βοᾷ ὁ Προφήτης Ἱερεμίας ἐκ προσώπου τοῦ Κυρίου.

Καί ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς εὐρεθῶμεν συνικνεῖθνοι ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν παραποήσιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν παράβασιν τῶν αἰωνίων ὁρίων, «ἅ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν», ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὴν παραπλάνησιν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τῆς πατρῴας εὐσεβείας, διὰ τοῦτο ἀπειθύνομεν τὴν παροῦσαν ἔκκλησίν μας, ὡς φωνὴν ὑστάτης διαμαρτυρίας, ἵνα μὴ τὴν κατηγορίαν τῶν Βαβυλωνίων ἱερέων ἐπισπασώμεθα, τοὺς ὁποῖους ἡ προφητεία θριαμβεῖ λέγουσα: «Ἐξῆλθεν ἀνομία ἐξ ἱερέων Βαβυλώνας»!

Διότι, πρὸς τοὺς εἰσηγητὰς τῶν καινοτομιῶν ἀπειθύνόμενος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν διὰ τοῦ Ἱερεμοῦ τοῦ Προφήτου, οἰονεὶ διαμαρτύρεται λέγων:

«Αὐτοὶ πονηρὰ πεποιήκασιν: Ἐμὲ ἐγκατέλιπον, πηγὴν ὕδατος ζώντος καὶ ὥρουσαν ἑαυτοῖς λάκκους συντετριμμένους, οἱ οὐ δυνήσονται ὕδωρ συνέχειν»... καὶ ἐπότισαν τοὺς ἀπλουτέρους ἀνατροπὴν θοερὰν. Ἐλέγχων δὲ ὁ Κύριος τοὺς παρανομούντας διὰ τῶν νεωτερισμῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ, προφητικῶς ἐπίσης βοᾷ: «Οἱ ἱερεῖς ἠθέτησαν τὸν νόμον μου καὶ ἐβεβήλωσαν τὰ ἅγια μου. Ἀνὰ μέσον αἰγίου καὶ βεβήλου οὐ διέστειλαν». Εἰς τοὺς τοιοῦτους τὸ «Οὐαί» ἐπιπέμπεται διὰ φωνῆς ὡσαύτως προφητικῆς!

Δυστυχῶς, τὸ σαβαρώτατον τοῦτο Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, οἱ ταγοὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀπέφυγον μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν νὰ τὸ ἀναπτύξουν, ὑπὸ τὴν πραγματικὴν του ὄψιν τῆς θέσεως καὶ σχέσεως τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ ἡ-

μερολόγιον μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς συνκρασιμένον ἀρρήκτως μετὰ τοῦ Πασχαλίου καὶ Κυριακοδρομίου, Ἑορτῶν καὶ Ἱερῶν νηστειῶν καὶ τοῦ τυπικοῦ αὐτῆς· καὶ ὡς ἀποτελοῦν τὸν κρίκον τῶν ἐνωτικῶν διὰ τὴν ὅλην ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἀγίαν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀλάνθαστον πύξίδα τῆς Ὁρθοδόξου Θείας Λατρείας.

Τὸ ἐξήτασαν ἐπιμόνως τὸ ἡμερολόγιον, μόνον ἀπὸ τὴν χρονομετρικὴν καὶ ἀστρονομικὴν αὐτοῦ σημασίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ μας, δὲν ἐνδιαφέρεται, καθὼς βεβαίαι ὁ ἱερὸς Χουσδόστας λέγων: «Χρόνον ἀκριβείαν ἡ Ἐκκλησία οὐκ οἶδεν». Καὶ παρέβλεψαν τὸ θεμελιώδες δόγμα τῆς Ἑνότητος, εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς εἰς κόρην ὀφθαλμοῦ, οἱ μακάριοι Ἀπόστολοι ἀπέβλεψαν καὶ μετὰ κόπον μεγάλου καὶ ἀγώνων πολλῶν οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἐπέτυχον, ὅτι μόνον εἰς τὰ τῆς πίστεως ἱερὰ δόγματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Θεῖαν Λατρείαν, διὰ τοῦ κοινῶν συνεορτασμοῦ τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ ἑορτῶν, ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ τοῦ κοινῶν Τυπικοῦ καθ' ὅλην τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν τοῦτο δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ νεωτερισμοῦ τοῦτου τοῦ ἡμερολογίου παραβλέψαντες, χάριν δῆθεν μᾶς χρονικῆς ἀκριβείας ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὐδὲν ὄφελος ἔχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, θανάσιμον πλῆγμα κατήνεγκον εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργοὶ γινόμενοι πυρίων σκανδάλων καὶ παραχῶν ἐν ἱεραῖς Μοναῖς καὶ οἴκοις τῶν εὐσεβῶν, ἐν αὐτῇ τῇ κοινωνικῇ ζωῇ καὶ τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ.

Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς, τῆς ἐπαβολῆς δηλ. ἀντικανονικῶς τοῦ νεωτερισμοῦ τοῦ ἡμερολογίου, κατέλυε τὸ θεῖον κῆρος τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ προσέβαλλε τὴν Θεοσύστατον ἀοχὴν, τῆς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἐνότητος, τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας! Διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς, ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐβλάσφημι εἰς αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἐφ' ὅσον προσέβαινε οὕτω, δῆθεν εἰς διόρθωσιν, τῶν καλῶς κεμένων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ, ὡς ἐσφαλμένων τάχα! Καί εἰς τὴν περιπτώσιν πλέον αὐτὴν, οὐδεὶς τῶν πιστῶν ἐδικαιοῦτο κανονικῶς νὰ πειθαρχῇ καὶ νὰ ὑπακούῃ, εἰς τὰ παράνομα καὶ ἀντικανονικά κελεύσματα τῆς Κρατοῦσας ἐπαναστατικῆς Ἐκκλησίας.

Πᾶσα ὑπακοὴ εἰς τὴν νεωτερίζουσαν Ἐκκλησίαν εἶναι καὶ λογίζεται παρακοὴ καὶ ἀσε-

βεια ενώπιον του Ἀγίου Μεγάλου ἡμῶν Θεοῦ! Καί ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν δύνανται οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἀνθρώπινα κατασκευάσματα καὶ νομοθετήματα νὰ ἔχουν μείζονα ἰσχύν, ἐν τῇ συνειδήσει τῶν πιστῶν, ἀπὸ τὴν θεϊαν βουλὴν καὶ Ἱερὰν νομοθεσίαν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀγίου, διότι, ἐντολὴν ἔχομεν, ἀπὸ τοὺς θεῖους Ἀποστόλους, νὰ πειθαγωγῶμεν εἰς τὸν Θεὸν μᾶλλον καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἀνθρώπους· «πειθαργεῖν Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις».

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία δὲν ἐξετίμησε δεόντως τὴν ὑψηλὴν καὶ βαθεῖαν ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣν κυρίως ἐκπροσωπεῖ τὸ ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα, μεθ' οὗ ἀρρήκτως ἐν τῇ προσωνυμίᾳ βουλῇ τοῦ Θεοῦ συνηνῶθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐπισκιάσασα διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τὰ Τιμαλφῇ χρυσόβουλα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἅτινα διὰ πολυτίμων θυσιῶν καὶ αἱμάτων μαρτυρικῶν ἐκτίσαστο ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, πρωταγωνιστοῦσα ἐν τῷ καλλιστεφανῶ στίβῳ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐκαρηνήσαντος εἰς τὸ ἀντίκρουσμα τοῦ πρώτου Ἑλλήνου: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Τίος τοῦ ἀνθρώπου».

Ὅθεν ποιούμεθα ἐπὶ τούτοις θερμοτάτην ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς Κυρίους ἀντιπροσώπους τοῦ Ἑθνους, ὅπως αἰρούμενοι οὗτοι εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των καὶ ἀναμετροῶντες τὴν μεγίστην εὐθύνην, ἣν ὑπέχουσιν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας, διὰ τὴν ὑφισταμένην διαίρεσιν θρησκευτικὴν ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ, ἀποφασίσουσιν νὰ δώσωσιν εἰς τὸ σοβαρώτατον τοῦτο ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἔθνικόν ζήτημα, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Νέου Συντάγματος τῆς Χώρας, τὴν λύσιν ἐκείνην, ἥτις ἐγγυᾶται ἀσφαλῶς τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐνωσιν σύμπαντος τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ πληρώματος, ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν σεπτῶν παραδόσεων, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀλώβητος τήρησις τῶν ὁποίων κατεργάζεται τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνους.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι οἱ Κύριοι Βουλευταὶ θὰ ἀναδειχθῶσιν φρουροὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς Κοινῆς Θείας Λατρείας, ὡς ἡ Ἁγία Τριάς, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἐθέσπισεν ἀναλλοιώτως εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς, τηροῦντες τὸν ὅρκον, ὃν ἔδωκαν: «Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος».

Νεκρολογία

Αἰωνόβιος Μητέρα 104 ἐτῶν. Ἐζησε μὲ εὐλάβειαν καὶ φόβον Θεοῦ. Ἡ Φοιράστει, σύζυγος Φραγκίσκου Πλωτᾶ, πιστὴ καὶ ἀγνή Μητέρα (8 τέκνων). Εἶδε ἐγκόνη, δισέγγονα, καὶ τρισέγγονα. Ἡ μακαρίτισσα οἰκοκυρὰ μὲ πλλὰς ἀρετὰς καὶ χαρίσματα, μὲ ζῆλον Θεοῦ, ἔτρεφε τοὺς πιάσχοντας καὶ προσευχομένη νύκτα καὶ ἡμέρα στὸν Οἶκον τῆς καὶ παιδαγωγοῦσα τὴν οἰκογένειάν τῆς μὲ εὐσέβειαν καὶ Χριστιανικὰς ἀρετὰς.

Τὸ 1924 γενναίως ἀπέκρουσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὁμοῦ μὲ τὸν σύζυγόν τῆς οἰκογενειακῶς. Τὴν 20.9.37 ἐκάρεισε τὸν σύζυγόν τῆς ἀνευ Ἱερέως, ἡ ἰδεολόγος Ἑλληνίδα καὶ Ὁρθόδοξος Μητέρα καὶ φρουρὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἐργαζομένη μὲ ζῆλον Θεοῦ τὰς ἐγγραφὰς καὶ τὰς Ἱεράς παραδόσεις τοῦ Γένους ἡμῶν.

Τὸ 1965 ἐχειροτονήθη Μοναχὴ καὶ ὀνομάσθη (Πελαγία) ζήσασα (10 ἔτη ὡς Μοναχὴ καὶ τὴν 17.11.74 ἀναπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐκηδεύθη κακονικαὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρχ. Μεθωνοῦ Καλοσκάμη.

Οἰκογένεια Δ. Πλωτᾶ (Τίρνος)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Εἰσαγωγή

στὸ δέμα τῆς πίστεως

Ἀπόσπασμα ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴν

Ἀλεξάνδρου Καλομαίρου

Ὁ αἰὼν μας εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς Ἀποστασίας γιὰ τὴν ὁποία μιλάει ὁ Ἀπ. Παῦλος στὴν Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολῇ. Ξέρω ὅτι οἱ «συνετοὶ» οἱ «φρόνιμοι» καὶ «γνωστικοὶ» ἄνθρωποι θὰ χαμογελάσουν μὲ μεγαλόκαρδη συγκατάβασι γι' αὐτὴν μου τὴν διαβεβαίωσι. Οἱ «γνωστικοὶ» ἄνθρωποι δὲν κάνουν ποτὲ τέτοιες ρηφοκίνδυνες γνωματεύσεις πρὸ παντός ὅταν πρόκειται γιὰ ἐσχατολογικὰ ζητήματα. Ἐγὼ ὁμως ποὺ δὲν εἶμαι «συνετός» ἀκούω τὸν Κύριον νὰ μᾶς λέη: «Ἀπὸ δὲ τῆς συνῆς μάθετε τὴν παραβολήν, ὅταν ἦδῃ ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἀπαλὸς καὶ τὰ φύλλα ἐκφύη, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θῆρος· οὕτως καὶ ὑμεῖς ὅταν ἴδῃτε ταῦτα πάντα γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς ἐστὶν ἐπὶ θύρας». (Ματθ. ΚΔ'). Βγάξω λοιπὸν τὰ συμπεράσματά μου κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου ἐφ' ὅσον βλέπω «ταῦτα πάντα»:

Πρὶν ἔλθῃ ὁ ἀξιοθαύμαστος αἰώνας μας οἱ Ὁρθόδοξοι πίστευαν στὴν Ὁρθοδοξία, οἱ αἱρετικοὶ στὴν αἵρεσί τους, οἱ ἄθεοι στὴν ἀθεΐα τους καὶ ὁ ἕνας προσηλυτοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἄλλον ὅτι αὐτὸς ἔχει τὴν ἀλήθεια. Πίστευαν δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι στὴν ἀλήθεια καὶ ἀγωνίζονταν γι' αὐτήν, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀγνοοῦσαν τὴν Ἀλήθεια. Ἡ φοβερὴ ἀποστασία τῆς ἐποχῆς μας δὲν ἔγκειται στὸ ὅτι γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ αἱρετικούς καὶ ἀθέους. Αὐτοί, καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δὲν μποροῦν, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι, παρὰ νὰ τονώσουν τὴν πίστι τῶν εὐσεβῶν. Ἡ ἀποστασία ἔγκειται στὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι σήμερον ἔπαυαν νὰ πιστεύουν στὴν ἀλήθεια, ἔπαυαν νὰ πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀλήθεια καὶ ὅτι ἀξίζει νὰ ἀγωνισθῇ καθεὶς γι' αὐτήν. Ἕνας αἱρετικὸς ποὺ πιστεύει στὴν αἵρεσί του ἔγινε εἶδος σπᾶνιο. Ἀκόμη καὶ οἱ ἰδεολόγοι ἄθεοι, ποὺ ἔχουν κάποια πεποίθησι στὴν ἀθεΐα τους, εἶναι κάποια εἰλόγια στὴν ἐποχὴ μας ὅσο ποικίλενο καὶ ἂν σᾶς φαίνεται αὐτό. Οἱ ἄνθρωποι σήμερον ἔχασαν κάθε πεποίθησι. Ὅλα γι' αὐτοὺς εἶναι σχετικὰ, ἀμφίβολα, ἀκαθόριστα. Τίποτε δὲν βλέπουν γιὰ τὸ ὁποῖο νὰ ἀξίξῃ νὰ ἀγωνιστοῦν. Τίποτε δὲν ὑπάρχει γι' αὐτοὺς ποὺ νὰ ἀξίξῃ γὰρ τὸ ὑπερασπισθῶν, ἐκτός ἀπὸ τὴν καλο-

πέρασή τους σὲ τούτῃ τὴν πρόσκαιρὴ ζωῇ. Σ' ἕναν τέτοιο κόσμον ἕνας ἄθεος καὶ ἕνας αἱρετικὸς μὲ πεποίθησι εἶναι γηραδες ζωντανίας σ' ἕναν ἀπεραντὸ θάνατον. Γιατὶ αὐτὴ ἡ πεποίθησις μικτυρεῖ ζῆλον γιὰ τὴν ἀλήθεια ποὺ ὅσο καὶ ἂν εἶναι χωρὶς ἐπίγνωσι, σκοτισμένη καὶ ἐμπαθὴς δὲν ἔχει ἐν τούτοις κόψει ὅλες τίς γέφυρες ποὺ συνδέουν μιὰ ψυχὴ μὲ τὸν Θεό, ποὺ, καὶ ἂν δὲν τὸ ξέρουνε καὶ δὲν τὸ παραδέχονται, εἶναι ὁ ἴδιος Ἡ Ἀλήθεια.

Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν τοῦ αἰῶνος μας δὲν πιστεύουν παρὰ μόνο στὴν καλοπέρασή τους. Γιὰ τὴν καλοπέρασιν ὁμως εἶναι ἀπαραίτητὴ ἡ εἰρηνικὴ συμβίωσις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ συνεργασία τους γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ὁλικῶν ἀγαθῶν. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ πραγματικότης πρέπει νὰ πέσουν ὅλα τὰ σύνορα. Πρέπει νὰ ἐνωθοῦν οἱ θρησκείες, οἱ ἰδεολογίες, τὰ ἔθνη. Πρέπει νὰ λείψῃ κάθε αἰτία πολέμου, μάχης, ἀντιγνωμίας. Ἡ πολιτικὴ τῆς «συνεπάροξας», ἡ ἰδέα τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης, ὁ μαζωνικὸς συγκρητισμὸς, ὁ Οἰκουμενισμὸς, ἡ ἐλπίδα τοῦ παγκοσμίου κράτους εἶναι ἐκφράσεις τῆς ἀνατάσσετῃς δίψας τοῦ ἀνθρώπου γιὰ ἀδιεπάραιτη καλοπέρασιν.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ διδασκαλία ὅτι δὲν ὑπάρχει πονηρὰ ἢ ἀλήθεια, εἶναι ἡ δολοφονία τῆς ἐλπίδος ποὺ ζοῦσε ἀπὸ ἀνέκαθεν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ ἀρνήσις τῆς Ἀλήθειας καὶ ἡ ἀντικατάστασίς της ἀπὸ τίς ἀνθρώπινες ἀλήθειες ποὺ πρέπει νὰ κάνουν ὑποχωρήσεις ἢ μίαν στὴν ἄλλη γιὰ τὸ κοινὸ συμφέρον. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ τελετέα καὶ ἡ πὺλ τελεία παγίδα ποὺ ἔστεισε ὁ διάβολος στὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡ πὺλ φοβερὴ καὶ ἐμπόλη ἐπίθεσις του κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὸ δηλητήριον ποὺ παραδίδει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνει ἀνίκανη νὰ πιστέψῃ, ἀνίκανη νὰ δῇ τὸ φῶς, ἀνίκανη καὶ νὰ διαβάσῃ ἀκόμη γιὰ τὴν ἀλήθεια, ποὺ σκοτίζει τὸν γοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου καὶ τὸν κάνει, ἀντὶ νὰ ἀγαπήνῃ τὸν ἄσχεστο καὶ νὰ προσπαθῇ γὰρ τὸν γιαιοκρέτην, νὰ ἀγαπήνῃ τὴν ἴδια τὴν ἀφρόσυνειαν, τοῦ, ἀντὶ νὰ ἀγαπήνῃ τὸν αἱρετικὸν νὰ

ἀγαπήν τὴν αἵρεσί του.

Στόχος τοῦ πανθησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ ποὺ ὀνομάζεται Οἰκουμενισμός ἦτο ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐλπίς καὶ τὸ ἅλας τοῦ κόσμου. Ξέρει καλὰ ὁ διάβολος ὅτι ἐὰν τὸ ἅλας μαρανθῇ ἡ ἀνθρωπότης ὅλη θὰ ἀποσυντεθῇ, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου.

Ἡ κερκόπορτα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνοίξε γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸν τὸ ἔτος 1919. Ἡ ἀγγλικανικὴ καὶ ἡ ἐπισκοπελιανὴ Ἐκκλησία ποὺ εἶχαν ὀργανώσει τὴν «Οἰκουμενικὴ κίνησι» ἔστειλαν τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀντιπροσωπεῖα τους στὶς Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας καὶ τίς προσεκάλεσαν νὰ στείλουν ἀντιπροσώπους στὸ Συνέδριον τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως «Πίστις καὶ Τάξις» ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ στὴ Γενεύη τὸν Αὐγούστου τοῦ ἐπομένου ἔτους. Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἦταν τότε ὁ Πρύθνης Δωροθέος. «Νομίζω, εἶπε αὐτὸς στὴν συνεδρίασι τῆς Συνόδου τὴν 10.1.1919, ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σκεφθῇ σοβαρῶς καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν ἐπὶ μέρους Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν». Ἡ Σύνοδος ἀπεδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασι τοῦ τοποτηρητοῦ καὶ συνέστησε ἐπιτροπὴς γιὰ νὰ μελετήσουν πὺς πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἐνωσις αὐτῆ. Σ' ἓνα χρόνον, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1920, ἡ ἱστορικὴ «Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» ἦταν ἐτοιμὴ καὶ ἀπεστάλη σὲ ὅλον τὸν κόσμον. Προκάλεσε παγκόσμιον ἐνθουσιασμόν. Οἱ Προτεστάνται ὅλων τῶν ἀποχρώσεων καταχειροκρότησαν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον σεμνύνεται ἔκτοτε γιὰ τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴν ποὺ τὸ ἀποδεικνύει πρωτοπόρος τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως.

Ἡ ἐνωσις τῶν ἐκκλησιῶν θὰ ἐπραγματοποιήτο, σύμφωνα μὲ τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ βαθμιαίας ἀπαλείψεως τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν «ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν». Ὡς πρῶτον δῆμι ἡ ἐγκύκλιος συνιστοῦσε:

«1. Τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. 2. Τὴν ἀνταλλαγὴν ἀδελφικῶν γράμματων. 3. Τὴν φιλικὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν. 4. Τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, καὶ ἀνταλλαγὴν τῶν συγγραμμάτων καὶ περιοδικῶν των. 5. Τὴν ἀνταλλαγὴν σπουδαστῶν. 6. Τὴν σύγκλησιν παγγρισητικῶν συνεδρίων. 7. Τὴν ἀπαθὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐξέτασιν τῶν δογματικῶν διαφορῶν. 8. Τὸν ἀμοιβαῖον σεβασμὸν ἡθῶν καὶ ἐθίμων. 9. Τὴν ἀμοιβαίαν παραχώρησιν ναῶν καὶ νεκροταφείων. 10. Τὸν διακανονισμὸν μικτῶν γάμων, καὶ 11. Τὴν ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θεησκευτικῆς πίστεως, τῆς φιλανθρωπίας κλπ.»

Λίαντες εἶχε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Δύσι Ἐπίσκοπος

ποὺ κατεῖχε τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ τελευταῖος ποὺ ἔκανε τέτοια ἐπίσκεψιν ἦταν ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ ποὺ ἔλαβε μέρος στὴν ψευδοσύνοδο τῆς Φλωρεντίας τὸ 1439 τότε ποὺ μόνον ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψῃ τὴν Ἐνωσί τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν Παπισμό. Ὁ Πατριάρχης ἐκεῖνος εἶχε ἄδοξο τέλος. Ἐν τούτοις αὐτὸν θέλησε νὰ μιμηθῇ ὁ Δωροθέος ὅσοτρα ἀπὸ τῶσους αἰῶνες. Τὸν ὑποδέχθησαν στὴν Ἀγγλία μὲ μεγάλας τιμὰς βασιλεῖς, λόρδοι καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Στὴ μεγάλη τελετὴ ὅμως ποὺ εἶχε ὀργανωθῇ πρὸς τιμὴν του δὲν πτόφθασε νὰ παραστῇ. Πέθανε κα' αὐτὸς στὴν Δύσι μακριὰ ἀπὸ τὸν θρόνον του. Ἡ ἁλῶσις ὅμως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμὸν ἦταν πῶ γηγενός. Σὲ λίγο ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιος Μεταξάκης ἀναγγαίριζε τίς χειροτονίας τῶν Ἀγγλικανῶν. Νέος ἐνθουσιασμὸς στὸν προτεσταντικὸν κόσμον. «Ἐπετελέσθη, ἔγραφε ὁ ἀγγλικὸς τύπος, τὸ πρῶτον δῆμι πρὸς πλήρη ἐξωτερικὴν ἐνωσιν. Οἱ Ὁρθόδοξοι θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ λαμβάνωσι τὰ μυστήρια καὶ ἄλλας θεησκευτικὰς ὑπηρεσίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἀγγλικανῶν ἱερέων». Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἄρχισαν καὶ οἱ συμπροσενεχῆς μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ ἡ μετάδοσις «μυστηρίων» Ἀγγλικανῶν σὲ Ὁρθόδοξους.

Πολλὸ σύντομα τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἤρθε νὰ τὸ συμπαρασταθῇ στὸν Οἰκουμενισμὸν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος ἐκήρυξε τὸν «διάλογον τῆς ἀγάτης» πολλὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀθηναγόρα. Νὰ τι εἶπε στὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του: «Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην δὲν εἶναι ἀναγκαῖα προϋποθέσεις ἡ δυσεπίτευκτος, δοκτιχὴ, δογματικὴ ἐνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἐνωσις τῆς ἀγάτης τῆς Χριστιανικῆς, ἡμῖς, ἄλλωστε, δύναται νὰ προλαίαν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν ἐνωσιν».

Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπομένως, μὲ τὴν μορφὴν ἀκριβῶς ποὺ τὸν ἔφαρμε σήμερον δὲν ἐφανίσθη μὲ τὸν Ἀθηναγόρα, ὅπως θέλουν μερικοὶ νὰ γίνῃ πιστευτό. Μπῆκε στὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τὴν ἐποχὴ τοῦ Δωροθέου, τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ὅταν τὸ ἔθνος ἀγωνιοῦσε στὴν Μικρὰ Ἀσία. Ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας δέχθηκε τὸ μικρόβιον τὸ 1919, ἴσως καὶ πὸ νωρίς, ποῖς μεταρεῖ πραγματικὰ νὰ ἔξῃ. Τὸ πρῶτον ὅμως ἐξωτερικὰ ἐμφανὲς σύμπτωμα τῆς ἀρρώστιας παρουσιάσθη τὸ ἔτος 1924. Ἦταν ἡ ἐφαρμογὴ καὶ πραγματοποιήσις τῆς πρώτης ὑποδείξεως τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, δηλαδὴ «ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», διὰ τῆς ὁποίας ἐγινε ἡ ἐορτολογικὴ ἐνωσις τῶν «Ἐκκλησιῶν».

Οἱ Νεοημερολόγιται ἱσχυρίζονται ὅτι διδόρθησαν τὸ ἡμερολόγιον γιὰ καθαρῶς ἀστρονομικούς λόγους.

Ήταν, λέγουν, ντροπή να ακολουθούμε ένα λανθασμένο και απηρχαιωμένο ημερολόγιο. Πολύ καλά. Την Εκκλησία βέβαια δεν την ενδιαφέρει η αστρονομική ακρίβεια του ημερολογίου, την ενδιαφέρει μόνον η λειτουργική και εορτολογική ενότης και τάξις των κατὰ τόπους Εκκλησιών. Ἀλλά ἔστω, ἄς υποθέσουμε ὅτι πράγματι γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀκρίβεια ἀγωνιοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Τότε γιατί δὲν διόρθωσαν πράγματι τὸ ημερολόγιό με βάσι τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἀλλὰ ἐφήρμοσαν ἕνα ἐπίσης λανθασμένο ημερολόγιο χρονολογούμενο ἀπὸ τὸν 16ο αἰῶνα, τὸ ημερολόγιο τοῦ Πάπα Γρηγορίου; Γιατί δὲν ἐφήρμοσαν τὸ τόσο μελετημένο τοῦ Πέτρου Δραγγίτη ποὺ ἐπεβλήθη στὸ δῆθεν πανορθόδοξο συνέδριο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923; Διότι ὁ πραγματικὸς σκοπὸς δὲν ἦταν ἡ ἐπιστημονικὴ διόρθωσις τοῦ ημερολογίου, πράγμα ἐντελὸς ἄχρηστο ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως. Ὁ πραγματικὸς σκοπὸς ἦταν ἡ εορτολογικὴ ἑνώσις τῶν «Εκκλησιῶν», καὶ αὕτη δὲν μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ μόνον μετὰ τὴν προσχώρησι τῶν Ὁρθόδοξων στὸ Γρηγοριανὸν ημερολόγιο τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν, γιὰ νὰ ἔχουν ὅλοι τὸ ἴδιο εορτολόγιο καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ κάπου νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ πρῶτο στάδιον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ: ἡ ἑνώσις τῶν Χριστιανικῶν λεγόμενων Εκκλησιῶν.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπὸ παθολογικὴ ἀγάπη πρὸς 13 χομέρες ἡμέρες ποὺ οἱ Παλαισημερολογίται ἔκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τὴν καινοτόμο Ἐκκλησία, ἀλλὰ γιὰ νὰ μείνουν Ὁρθόδοξοι. Νεοσημερολογιστικὸς ἴσον Οἰκουμενισμὸς ἴσον ἀρνήσις τῆς Ἀληθείας, ἀρνήσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μιάς καὶ Ἀγίας, ἀρνήσις τῆς Ἱερᾶς Παράδοξεως, ἀρνήσις τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν Ἐκκλησία. Οἱ Νεοσημερολογίται ἐκήρυξαν λανθασμένη τὴν εορτολογικὴν τάξιν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέτρεψαν τὴν εορτολογικὴν σχέσιν μεταξὺ πασχαλίου καὶ ἀναλήτων εορτῶν, κατήργησαν νηστείες, μετέτρεψαν ἀνίτητες εορτὲς σὲ κινητές, π.χ. τοῦ Ἁγίου Γεωργίου -κατέστρεψαν τὴν εορτολογικὴν ὁμοφροσύνην καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθόδοξων Εκκλησιῶν ποὺ δὲν ἀλλάξαν τὸ εορτολόγιό καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ συνειροτάξουν μετὰ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως. Προτίμησαν νὰ εορτάζουν ὅταν οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ τοὺς Ὁρθόδοξοι νηστεύουν γιὰ νὰ πανηγυρίζουν μετὰ τοὺς Παπικούς καὶ τοὺς Προτεστάντες. Καὶ τί ἔγινε μετὰ τὴν ἀποφάσιν τῶν Συνόδων τοῦ 1583, τοῦ 1587 καὶ τοῦ 1593 οἱ ὁποῖες ἐπανειλημμένως «εἶχον ἀφορίσει πάντας ὁσους θὰ ἐδέχοντο τὴν γρηγοριανὴν μετορρομήμειν»; (Βλέπε «Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια» ἐκδόσις «Πυρρός». Τόμος IB, ἄρθρον «Ἡμερολόγιον», σελίς 274, κέντρον καὶ Τόμος IE, ἄρθρον «Κωνσταντινουπόλεως Σύνοδος», σελίς 642 ἀριστερά). Ἐκῶν πὼς δὲν τίς ἤξεραν, ἢ τίς περιφρόνησαν μετὰ τὴν

μεγαλύτερη ὁδیانτροπαλία.

Ἀγωνίζαστε λοιπὸν γιὰ νὰ μείνουμε Ὁρθόδοξοι μέσα στὴν σύγχρονον αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ ἔχει διαβοῶσι τὰ πάντα μέσα στὴν κρατικὴ Ἐκκλησία. Μὴ πιστεύετε ποτε αὐτοὺς ποὺ θὰ θελήσουν νὰ σᾶς ἀπαντήσουν μετὰ τὸ συνηθισμένο ψεῦδος γιὰ τοὺς ἀρελεῖς. Θὰ σᾶς ποῖν: «Τί σ' ἐνδιαφέρει ἔσένα ἂν ὁ Πατριάρχης εἶναι αἰρετικὸς καὶ ἂν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Μητροπολίται μνημονεύουν τὸν Πατριάρχην, ἀρχηγὸς μας δὲν εἶναι ὁ Πατριάρχης ἀλλὰ ὁ Χριστός. Ἐμεῖς ξέρουμε τὴν καρδιά μας καὶ τὴν πίστιν μας. Ἐμῖς ἐμεῖς Ὁρθόδοξοι. Ὁ Πατριάρχης ἄς κηρύττει ὅποια αἵρεσι θέλει. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἄς μνημονεύει ὅποιον αἰρετικὸν θέλει. Αὐτοὶ θὰ δώσουν λόγο γιὰ τὴν ψυχὴν τοὺς κι' ἐμεῖς γιὰ τὴν δικήν μας. Ἐξ ἄλλων ἐμεῖς εἴμαστε πρόσβατα καὶ δὲν μᾶς πέφτει λόγος. Ἐχουσι γινῶσιν οἱ ποιμένες!» Ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι πρὸς τὸν Πατέρα δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ κανεὶς παρὰ μόνον διὰ τοῦ Τίτου. Ἔτσι καὶ πρὸς τὸν Τίον δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ κανεὶς παρὰ μόνον διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Χριστιανὸς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ σὺν αἵρεσι. ὑπάσχει μόνον σὺν μέλῳ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑπάσχει μόνον ὅπου ὁμολογεῖται ἡ Ἀλήθεια. Ἐκεῖ ὅπου ὁμολογεῖται ὁ Οἰκουμενισμὸς δηλαδὴ τὸ ψεῦδος, δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία, δὲν ὑπάρχει Χριστός. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι χρειάζεται νὰ ἀνεθῇ κανεὶς στὸν ἀμβωνά καὶ νὰ κινήσῃ οἰκουμενιστικὸ κήρυγμα, ἂν καὶ πόσο συχνὰ δὲν γίνεται κι' αὐτό. Στὴν Ἐκκλησίαν ὁμολογοῦμε τὴν πίστιν μας μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐπισκόπου ποὺ μνημονεύουμε. Οἱ Ὁρθόδοξοι μνημονεύουν Ὁρθόδοξο Ἐπίσκοπον, οἱ Ἀρμενιοὶ Ἀρμενιανὸν, οἱ Μοναφισταὶ Μοναφιστὴν, οἱ Εἰκονοκλάσται Εἰκονοκλάστην, οἱ Οὐνίται Οὐνίτην καὶ οἱ Οἰκουμενισταὶ Οἰκουμενιστὴν. Μπορεῖ τὰ πάντα νὰ φαίνονται Ὁρθόδοξα μέσα στὴν Ἐκκλησίαν ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος ποὺ θὰ μνημονεύῃ ὁ παπὰς θὰ μᾶς κινήσῃ νὰ καταλάβουμε ποὺ βρισκόμαστε. Σὲ μιὰ οὐνιτικὴ Ἐκκλησίαν τὰ πάντα φαίνονται Ὁρθόδοξα. Ἰσως μάλιστα καὶ ἡ γενεὰ καὶ τὰ μαλλιά τοῦ παπὰ νὰ εἶναι πρὸ μακρονὰ ἀπὸ τῶν Ὁρθόδοξων, καὶ ἡ ψαλμοδία πρὸ βυζαντινὴ καὶ οἱ εἰκόνες πρὸ ἀσθηρές, καὶ τὸ «Πιστεύω» ἀκόμη εἶναι χωρὶς τὸ «φιλίοντες». Ὅμως ὁ παπὰς μνημονεύει τὸν Ἐπίσκοπον τῶν Οὐνιτῶν καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Οὐνιτῶν μνημονεύει τὸν Πάπα καὶ ὅλη ἡ φαινομενικὴ Ὁρθοδοξία πάσι περὶπατο. Μπορεῖται νὰ πείτε ὅτι δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει τί μνημονεύει ὁ παπὰς ἀφοῦ ἐσᾶς ἡ καρδιά σας εἶναι Ὁρθόδοξη; Θὰ μέναιτε νὰ κεινονῆσετε σὲ μιὰ Οὐνιτικὴ Ἐκκλησία; Ὅμως σὲ μιὰ Νεοσημερολογικὴν Ἐκκλησίαν μένετε. Ὅλα φαίνονται Ὁρθόδοξα. Ὁ παπὰς μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀκόμη στὴν ἐνορία σας γένη καὶ μαλλιά καὶ μπορεῖ νὰ μὴ σᾶς ἔχουν στελεῖ ἀκόμη «προσοδευτικὸν» ἱεροκήρυκα. Ὅμως ποῖον Ἐπίσκοπον μνημονεύει ὁ παπὰς; Καὶ αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος ποιὸς Πατριάρχης καὶ Ἀρχιεπισκόπος καὶ Συνόδους μνημονεύει

ἐκφώνως ἢ στὰ δίπτυχα; Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ: μνημονεύουν τὸν Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριο — ἂν μάλιστα εἰσαπτε στὴν Βόρειο Ἑλλάδα ὅταν λειτουργῇ Ἐπίσκοπος θὰ ἀκούσετε τὸ μνημόσυνο τοῦ Δημητρίου ἐκφώνως. Καὶ ὁ Δημήτριος ποῦν ἔχει γραμμένον στὰ δίπτυχα καὶ τὸν μνημονεύει σὲ κάθε λειτουργία; Τὸν «πρεσβύτερο ἀδελφὸ τοῦ» ὅπως τὸν ὀνομάζει σὲ κάθε εὐκαιρία, τὸν Πάπα Ρώμης Παῦλο τὸν VI. Γιατί λοιπὸν φεύγετε ἀπὸ τοὺς Οὐνίτες ἀφοῦ ἔτσι καὶ ἄλλοιως τὸν Πάπα μνημονεύετε;

Περὶ σσότερα γιὰ τὸν σημερινὸ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριο μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει πλήρη ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος βλέπε στὸ συνημμένο ἄρθρο μου «Ἀξιολογία Γεγονότα τοῦ 1972» ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» τὸν προπερασμένο χρόνο.

Πρόβata εἴμαστε, ἀλλὰ πρόβata λογικά. Ἐπομένως μᾶς πέρτει λόγος. Ὅσο γιὰ τοὺς ποιμένες ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς μᾶς ἔχει προειδοποιήσει ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι κλέπται καὶ ληστοὶ, μὴ εἰσερχόμενοι διὰ τῆς θύρας. Τὰ λογικὰ πρόβata ἀκολουθοῦν τὸν καλὸ ποιμένα «ὅτι οἶδαι τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἄλλοτρίως δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδαι τῶν ἄλλοτρίων τὴν φωνήν. «Ἰω. Ι'.

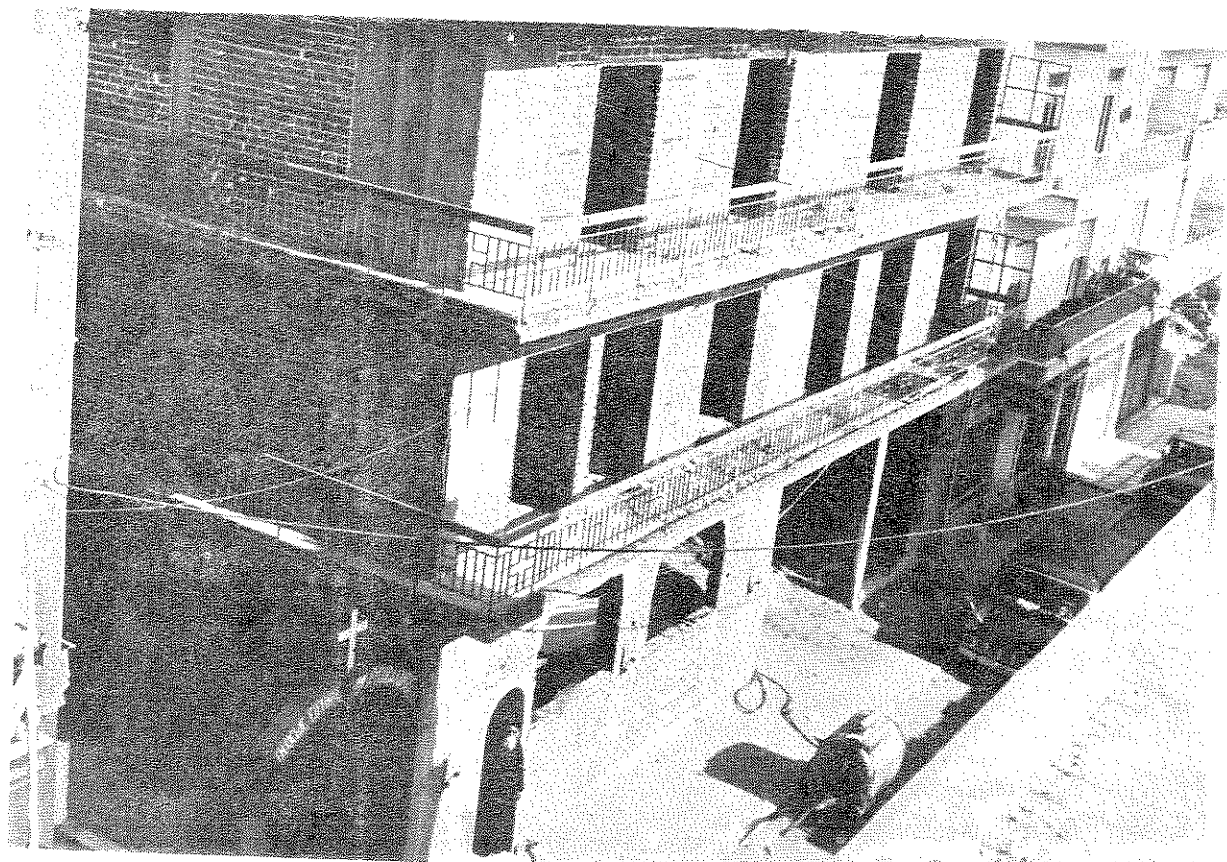
Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι φωνὴ ἄλλοτρίων. Οἱ οἰκουμενιστὰι ποιμένες ὅσοι καὶ ἂν θέλουνε νὰ φαίνονται Ὁρθόδοξοι γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν εἶναι στὴν πραγματικότητά «λίγοι ἐν προβάτου δροῇ φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενοι». Τὰ πρόβata τοῦ Χριστοῦ κατὰλαβαν μὲ πρὶους ἔχουν νὰ κάνουν καὶ ἔφυγαν μακριὰ ἀπὸ τοὺς λυκοποιμένες κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων. Καὶ ἡ παρεμβολὴ τῶν λυκοποιμένων τοὺς ὀνόμασε χλεισιτικῶς «Παλασημερολογίτας» ὅπως ὀνόμαζαν κάποτε χλεισιτικῶς τοὺς Χριστιανοὺς Ναζωραίους. «Ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον». Ἀλλὰ ἔφασαν ὅτι «τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σαφεῖς κατεσχόνῃ». Οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἦσαν πάντοτε τὸ μικρὸν ποίμνιον, πάντοτε χλεισιζόμενοι, πάντοτε διωκόμενοι. Ἀλλ' ὁ Κύριος εἶπε: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον ὅτι ἠρδόκησεν ὁ Πατήρ μου δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν». Τί ἦσαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ γιὰ τοὺς Ἑβραίους ποὺ δὲν πίστευαν, δηλαδὴ τὴν μεγάλῃ πλειοψηφία; Τί ἦσαν γιὰ τοὺς αὐτοθαυμαζόμενους γιὰ τὴν κοσμικὴ σφαίρα τοῦ ἔθνικους; Ρωτήστε τὴν συνείδησί σας καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ: «Ἦσαν κατὰ τὸν σημερινὸς Παλασημερολογίτες».

Τὸ θῆμα εἶναι ἀπλό, ἀπλούστατο: ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι τιμῆμα τοῦ παγκοσμίου στρατοπέδου τῶν Οἰκουμενιστῶν. Εἶναι μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Χθὲς ἀκόμη ἐπίσημος ἀποστολὴ τῆς ἀπὸ Ἱεράρχας ἐπεσκέυ-

θη τὴν Σικελία καὶ συλλειτουργήσε πολλές φορές μὲ παπικούς πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ παρευρεθέντος λατινικοῦ ὄχλου. Στὶς θρησκευτικὰς ἐφημερίδας τῶν Νεοημερολογιτῶν θὰ βοήτε νὰ ἀναφέρονται πλῆθος οἰκουμενιστικὰς πράξεις τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰ τελευταῖα χρόνια. Τὸ ἐπίσημο περιοδικὸ τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» εἶναι οἰκουμενιστικὸ ἔντυπο. Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προβαίνουν σὲ ἱεροτελεστίας συνοδευόμενοι ἀπὸ Οὐνίτας κληρικούς καὶ φωτογραφούμενοι ἐπιδεικτικῶς μαζί τους... Ἀλλὰ καὶ ὅλα αὐτὰ ἂν ἔλειπαι, καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀνῆκε σὸν σῶμα στὸν Οἰκουμενισμὸ, καὶ ἂν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς ἦσαν ἐκ πεποιθήσεως Ὁρθόδοξοι, μόνον τὸ γεγονός ὅτι ἔχουν κοινωνία μὲ τὸν Πατριάρχη Δημήτριο ὕστερα ἀπὸ τόσες δημόσιες συγκρητιστικὰς διακηρύξεις τοὺς καθιστᾷ ἄρνητὰς τῆς Πίστεως. «Ἐχθρὸς γὰρ Θεοῦ ὁ Χριστότομος, οὐ μόνον τοὺς αἰρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοιοῦτους κοινωνοῦντας μεγάλη καὶ πολλὴ τὴ φωνὴ ἀπεφώνηται». (Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, «Ἐπιστολὴ Θεοφίλω ἡγουμένω»). «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τὴν πίστιν ἐναπαύθησαν οἱ δὲ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τὴν κοινωνίαν τῆς αἵρέσεως συνάλλυνται». (Τοῦ αὐτοῦ, Πρὸς τὸν Πατριάρχη τῆς Ἱερουσαλὴμον, Migne 99,1164). Ἐπομένως τὰ πράγματα εἶναι πολὺ καθαρά γιὰ ὅσους θέλουν νὰ μείνουν Ὁρθόδοξοι: πρέπει νὰ κόψουν κάθε κοινωνία μὲ τοὺς λυκοποιμένες καὶ νὰ σηλώσουν τὸν ὀνειδισμό τοῦ «Παλασημερολογίτου». Ἐδῶ ὅμως εἶναι ὁ κόμπος ποὺ κάνει δύσκολα τὰ πράγματα, γιὰ μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸν χλευασμὸ ἢ τὴν σιωπηρὴ περιφρόνησι τοῦ κόσμου ἀλλὰ καὶ τῶν «ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν».

Στὶς μέρες μας, μέρος τῶν ψευδοπροφητῶν καὶ ψευδοδιδασκάλων, ἔχει γεμίσει ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ «πνευματικῶς ἀνθρώπους» οἱ ὁποῖοι ἔχουν νὰ λέγουν ὠραῖα καὶ ἀληθινὰ πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως ἀλλὰ ὅταν τοὺς ερωτήσῃ κανεὶς γιὰ ζητήματα πίστεως λέγουν ὅτι τὰ θέματα αὐτὰ δὲν κάνουν καλὸ στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται μὲ αὐτὰ. Σὰ νὰ μπερδεύει νὰ ὑπάρξῃ Χάρις Θεοῦ χωρὶς ὀρθόδοξο φρόνημα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐπειδὴ δὲν ἀγωνίζονται γιὰ τὴν πίστι δὲν θίγουν κανένα καὶ τὰ ἔχουν καλά μὲ ὅλους. Ὅλοι λέγουν καλά λόγια γι' αὐτοὺς καὶ τοὺς ὀνομάζουν ἀγίους. Αὐτοὶ κάνουν τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὶς ἀπλὲς καὶ καλοπροαίρετες ψυχὰς τῶν ὁποῦς πείθουν νὰ κλείσουν τὰ μάτια καὶ νὰ ἀκοῦσθαι χωρὶς ἐρωτήσεις «τὸν Πατριάρχη» καὶ «τὴν Ἐκκλησία». Αὐτοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι ἀποτελεσματικοὶ σάμψαροι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ αἵρεσις δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ πιάσῃ οἷζες χωρὶς αὐτοὺς γιὰτὶ αὐτοὶ ἀποπλίζουν αὐτοὺς ἀκριβῶς ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι οἱ πρῶτοι ζωντανοὶ μαχηταὶ τῆς Ὁρ-

Εἰς τὴν συμπρωτεύουσαν τὸ νέον Οἰκοτροφεῖον μας ὡς ἔχει σήμερον

Ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ὑσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου λειτουργεῖ — Θεία Χάριτι — ἀπὸ τοῦ ἔτους 1971. Ἀπὸ τῆς 15ης δὲ Ὀκτωβρίου 1973 ἤρξατο εἰς τὴν αἶθλὴν τοῦ Ναοῦ ἡ ἀνοικοδόμησις Φιλανθρωπικοῦ Ἱδρυματός, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς, παρὰ τοῦ ὁποίου κατευθύνεται καὶ ἐλέγχεται. Ἡ κατὰ θεμελίον λίθου ἐγένετο τὴν 29ην Αὐγούστου 1973 ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου

ἡμῶν κ.κ. Ἀθηνάσιου.

Σκοπὸς τοῦ Ἱδρυματος εἶναι ἡ περὶ θαλάμης ἀπόρων καὶ εὐσεβῶν μαθητῶν ἢ φοιτητῶν, οἵτινες θ' ἀνῴδειχθῶν στελέχη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Τὸ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου διορισθὲν ἐν Θεσσαλονίκῃ Τοπικὸν Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Τακτοῦ Παπαδέλη ἀνέλαβε τὴν ἐκ θεμελίων ἀνοικοδόμησιν τῇ συνδρομῇ καὶ συγγραφικῇ προσφορᾷ τῶν πιστῶν. Προσέφερον ἄλλοι ἐκ τοῦ περισεύματος καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ ὕστερήματός των καὶ οὕτω ἀντικρῶσκειν σήμερον ολοκληρωμένην τὴν τοιχοποιίαν τοῦ Οἰκοτροφείου.

Δυστυχῶς ὅμως αἱ δαπάναι διὰ τὴν ὅλην ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου — κατὰ μάλιστα τῆς γενικῆς ἀνατιμήσεως — εἶναι τεράστιαι, τὰ δὲ μικρὰ ἐσοδα τοῦ Ναοῦ δὲν δύνανται γὰρ τὸ προσθήσουν, δι' ὃ καὶ ἐλλείπει πόρων διεκρίσκειν ἀπὸ πολλοῦ αἱ ἐργασίαι.

Ἡ οἰκοδομὴ παραμένουσα ἡμιτελής προκαλεῖ λύπην εἰς τὸν καθ' ἑκάστην, αἱ δὲ θυσίαι, οἱ κόποι, αἱ δα-

θοδοξίαι. Νὰ τί λέγει γι' αὐτοὺς Ἰσίδωρος ὁ Πηρωσιώτης: «Ὡσπερ οἱ ἀλιεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποσπῶντες ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ τοὺς ἰχθύας ἀπροσώπως ἀγρεύουσιν, οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν αἱρέσεων σήμαχοι διὰ τῆς χριστολογίας καλύπτουν τὴν ἐαυτῶν κακοδοξίαν καὶ σαθρὸν φρόνημα καὶ ἀγκιστρῶσιν τοὺς ἀπλοηστέτους πρὸς ψυχικὸν θάνατον»...

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων εἰς Χαλκίδα

πάντα κ.λ.π. κινδυνεύουν γὰρ μείνουν ἐντελῶς ἀκαρποῖ.

Κατόπιν τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθέντων, παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως θελήσετε καὶ ὑμεῖς γὰρ γίνετε ἕστω καὶ κατ' ἐλάχιστον κτήτορες τοῦ Φιλανθρωπισμοῦ αὐτοῦ Ἰδρύματος — διότι ὡς κτήτορες θὰ μνημονεύεσθε εἰς ἐκάστην Θεῖαν Λειτουργίαν — προσφέροντες τὸ κατὰ δύναμιν καὶ κατὰ προαίρεσιν.

Γίνονται δεκταὶ προσφοραὶ εἰς οἰκονομικὰ ὀλικά ἢ εἰς χοῦμα. Θὰ χορηγῶνται ἀποδείξεις ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Τομείου ΓΟΧ.

Πεισιθέτες εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματά σας, ἀγαθόμενον ἐναγωνίως τὴν αἰσθητότε προσφορὰν σας.

Τὸ Ἔλεος τοῦ Κυρίου καὶ αἱ Εὐλογίαι τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης Χουσοβαλάντου εἰς σᾶς καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας σας.

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον
Ἀρχιμανδρίτης **ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΑΠΑΔΕΛΗΣ**
Τηλέφ.: 511.518, 533.240

Τ.Γ.: Κάθε ἐπίσημὸς σας δέον ν' ἀποστέλλεται εἰς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Ἰάκωβον Παπαδέλην Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Εἰρήνης Χουσοβαλάντου, ὁδὸς Μακεδονομάχων 23 — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τὸ Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον (ἀνδρῶν) Ἁγίας Σκέπης Κουδάρᾳ—Ἀττικῆς τῆς συνοδείας τοῦ Γέροντος Πατᾶ Χρυσάνθου τοῦ Ἀγιορείτου ἐκδίδει 15θήμερον περιοδικὸν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡ ἁγία Σκέπη» με πλουσίαν ὕλην ἀγιορειτικῶν περιεχομένου.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Τὴν 2 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Πειραιῶς 2) Μαρκοπούλου 3) Σαλαμίνος καὶ 4) Χορτοκοπίου Ἐλευθερουπόλεως.

Τὴν 4 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου, πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Καλαμῶν.

Τὴν 19 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Ἁγιοι Πετραλώνων.

Κραυγή πόνου ἐξ Ἀγ. Ὁρους

Πολλή είναι ἡ λύπη ἡ ὁποία κατέχει κάθε ὁρθόδοξον ψυχήν, διὰ τὰ συμβαίνοντα τῶρα τελευταία εἰς τὰς τάξεις τῶν Γ.Ο.Χ. Αἱ ἐνεργεῖαι διὰ τὰ στραφήν ἢ ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς ἐντονωτάτην προσπάθειαν ἐσωτερικῆς καθάρσεως πρὸς ἱεροῦ αὐτῆς κλήρου, οὐδεμίαν ἦτο δυνατόν νὰ προκαλέσουν ἀντίδρασιν, ἔστω καὶ ἐάν ἐγένοντο κατὰ τὴν πεζοδοξιακὴν τράπεζαν. Οἱ υποκινηταὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν, προσεπάθησαν νὰ πείσουν καὶ τὸν τελευταῖον Γ.Ο.Χ., ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος, διότι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Ἐπίσκοποι ἐφήρμοσαν Ἐκκλησιαστικὴν Τυραννίαν.

Τυχεμένου ὅμως τοῦ ἐρωτήματος, τί ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῇ ἀπὸ τὰ δύο (ἐφ' ὅσον ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐφαρμοσθῶν ἀμφοτέρω) ἡ ἐσωτερικὴ καθάρσις μετὰ τοῦ δημιουργηθῆσομένου σώλου λόγῳ τῆς μακροχρονίου ἀνοχῆς ἢ ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις ἐνομένων συνόλου πρὸς καλλιτέραν ἀποστολήν τῶν καθημερινῶν προκλήσεων ἐκ τῆς νεοσημερολογικῆς Ἐκκλησίας ἀπ' ἐνὸς καὶ ἀπ' ἑτέρου τῆς δημιουργίας τοῦ ἀπαραίτητου παράγοντος τῆς ἐσωτερικῆς ἐνότητος, διὰ τῆς ἐλλείψεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἐμποδίου, τὸ ὁποῖον ἦτο δυνατόν νὰ μειώσῃ τὴν ὁρθόδοξον παρορησίαν μας εἰς τοὺς παρόντας χρόνους τῆς γενικῆς ἀποστασίας, ἡ ὁποία τείνει νὰ ἐδραιωθῇ εἰς ἀφρονα ΛΘΒΙ.ΑΝ;

Ἡ ἀπάντησις δὲν δύναται νὰ δοθῇ εὐκόλως. Εἰς τὸ δύσκολον αὐτὸ ἐρώτημα ἀποφεύγομεν νὰ δώσωμεν ἄλλην ἀπάντησιν ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ πρώτου ὁρθοδόξου Πατριάρχου μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Γενναδίου Σχολαρίου: «Τοὺς ἐπισκόπους ἡμῶν ἐπιτηρήστε μόνον ἵνα ὦσιν ὁρθόδοξοι, καὶ μὴ διδάσκωσι δόγματα ἐναντίον τῆς ὁρθῆς πίστεως, μηδὲ τοὺς αἵρετικούς ἢ ἀπεσχισμένους συλλειτουργῶσι τὰ δὲ ἄλλα ἢ τῆς ἀγνοίας αὐτῶν εἰσὶ, καὶ τῆς τοῦ καιροῦ κακίας, καὶ εἰσὶ συγγνωστά ἢ τῆς προαιρέσεως αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ μόνον ἀπολογησονται τῷ Θεῷ». (Πατριάρχης Κων/πόλεως Γεννάδιος ὁ Σχολάριος).

Ἦτο δυνατόν ὅμως λόγῳ τῆς εὐαισθησίας τῶν πιστῶν ὁρθοδόξων εἰς τὰ θέματα ἡθικῆς, νὰ ἐσημείωνεν ἐπιτυχίαν ἢ προσπάθειαν αὐτή, διότι ἐπρόκειτο δι' ἀνηθικούς ἱερεῖς καὶ μάλιστα «τοιμαίους». Μὲ σύνθημα κατὰ οἱ ἀνήθικοι ἱερεῖς, θὰ ἄναβαν τὰ πάθη καὶ ὁ ἀγὼν θὰ ἦτο σκληρότατος, ἐνῶ ὅλοι οἱ Γ.Ο.Χ. θὰ ἀφῆναν κάθε ἄλλην σκέψιν, εἰς μίαν ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν νὰ ἀνοικταλίσουν τὸ δίκαιον μὲ τὸ μέρος ποίου εἶναι. Κατάραι, ἀφορισμοί, μετὰ θεβαιότητος θὰ ἠχοῦσαν ὡς τελευταῖαι ὁμοθροονταὶ ἐπάνω εἰς τὴν μαρτυρικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., διὰ τὰ τὴν διατρέσσουν τελικὰ μὲ τοιοῦτον σατανικὸν τρόπον, ὥστε νὰ μάχονται μετὰξὺ τῶν οἱ Γ.Ο.Χ. διὰ τὰ κεράσαν τὸν

στέφανον τοῦ Μακαρισμοῦ «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται».

Οὐδεμία κατηγορία (γνωρίζουν οἱ Νεοσημερολογῖται) δὲν εὐσταθεῖ διὰ τοὺς Γ.Ο.Χ., εἰ μὴ μόνον ὅτι δὲν εἶναι ἐνοχῶν. Καὶ τὴν ἐκτοξεύουν τὴν κατηγορίαν αὐτὴν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν διὰ τὰ δικαιολογηθῶν. Ἐάν τὸ ἀνωτέρω σχέδιον ἐσημείωνεν ἐπιτυχίαν, θὰ ἐγενόμεθα τόσα ταῖρια ὥστε νὰ μὴν ἐπαρκοῦν τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρὸς διὰ τὰ ἀριθμηθῶν οἱ Γ.Ο.Χ. «ἀνένδεκτον ἐστὶ τοῦ μὴ ἔλθεῖν σκάνδαλα: οὐαὶ δὲ δι' οὗ ἔρχεται». (Κατὰ Λουκᾶν ΙΖ' 1).

Τὸ σχέδιον ὅμως, παρὰ ταῦτα, ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἀλλ' ἀπέτυχε παπαγωγῶς, διότι οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ ἔχασαν τὴν ὁρθόδοξον ὁμολογίαν των, ἀποδοκιμάζοντες παντοιοτρόπως τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιον τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ τὰ μυστήρια τῶν Νεοσημερολογιτῶν. Ὁ ὁρίζων τῶρα ἐκαθάρισε τόσο πολὺ, ὥστε τὸ πρόσχημα τῆς καθάρσεως τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀδελφειῶν ὑπὸ ὁμάδος ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι, καίτοι οἱ ἴδιοι καταπατοῦν προκλήτικὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνες (ἡ δοκὸς εἶναι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν των) ὑπακούοντες τοὺς διαρῶντας τὴν δικαιοσύνην (λόγῳ μὴ κοιμημένης φιλαρχίας).

Καὶ τὸ κυριώτερον, ἀρνοῦνται σαφῶς νὰ ὁμολογήσῃν ὅτι τὰ μυστήρια τῶν σχισματικῶν εἶναι ἄκυρα. Τέτραψαν τὴν ἐγκύκλιον. Πλὴν ὅμως, πανηγυρικῶς ἐλειτούργησαν μὲ τὸν Ἐπίσκοπον Ἀστροφίας κ. Πέτρον διὰ τὰ πιστοποιήσῃν καθαρά καὶ ἑσώτερα, ὅτι οὔτε τὴν ὑπογραφήν των δὲν σέβονται. Ἀφῆνον τοὺς Γ.Ο.Χ. σὲ ἀμφιβολία, λέγοντες ὅτι δὲν γνωρίζομεν τί συμβαίνει μὲ τὰ μυστήρια τῶν Νεοσημερολογιτῶν, θὰ τοὺς κρίνῃ μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

Ἀλλά, Σεβασμιότατοι, ποῖοι θὰ ἀποτελέσουν αὐτὴν τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον; Οἱ Νεοσημερολογῖται; Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὸ ὁποῖον συμμετέχουν ἐπισήμως ὡς μέλη τοῦ ΟΛΑ ΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑ, ζοῦν καὶ ἀναπνεύουν ἐντὸς τῆς Παναρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ συνεπῶς εἶναι σήμερον ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ. Εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον (τὸ παραδέχονται ὅλοι οἱ Θεολόγοι, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προῶν διαφορετικὰ) μόνον τρεῖς (3) Σύνοδοι εἶναι ὁρθόδοξοι, ὡς ἀκολουθοῦσαι τὸ παλαιὸν ἐκτολόγιον καὶ εὐρισκόμεναι ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ.

Εἶναι δὲ: α) Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ — ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32, 6). Ἡ Ἐκκλησία τῶν Κατακομβῶν ἐν Ρωσίᾳ καὶ γ'. Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, ἡ ὁποία ἐδρίσκεται ἐνω-

μένη με την Μαρτυρικήν Ἐκκλησίαν τῶν Κατακοιμῶν τῆς Ρωσίας. Τὰ μέλη τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ ὁποία θὰ συνέλθῃ εἰς τὸ τέλος διὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ τὴν διασπασθεῖσαν τάξιν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, θὰ προσερχεταὶ ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς Συνόδους. Σήμειον λοιπὸν δὲν γνωρίζετε ἐὰν ἔχουν χάριν τὰ μυστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἐνῶ αὐτοὶ ὡς μέλη τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου θὰ τὸ ἀνακαλύψετε;

Οἱ ἴδιοι κανόνες θὰ ὑπάρχουν καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα. Ἄρα ἐπίτιδες συμποτάσετε τὴν ὁρθόδοξον ὁμολογίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τὴν καταστήσῃ εἰς ὑμᾶς δυνατόν νὰ ἐκπληρώσετε τὰς προσωπικὰς σας ἐπιθυμίας, ἐνῶ γίνεσθε αἰτίαι νὰ ἀπέλθουν ἑκατοντάδες ψυχῶν ἀνευ τοῦ ἁγίου μύστου, διὰ τὰς ὁποίας μετὰ θεβαιότητος θὰ ζητηθοῦν εὐθύνες ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως. «Ἰση ἐστὶν ἡ ζημία ἡ ἁμωρον τινὰ τοῦ βαπτίσματος ἀπελθεῖν ἢ ἐν τι τῶν ἐκ τῆς παραδόσεως ἐλλείπων δέξασθαι». (Μέγας Βασίλειος) Περί τοῦ Ἀγίου Πνεύματος 1, 26 PG 32,113 A.

Ἡ ὁμοδοὶ τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τοὺς ἀφενδεῖς λόγους τοῦ Κυρίου, «Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἐν ᾧ, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν Σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧ, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι Σὺ μὲ ἀπέστειλας» (Ἰωάν. ΙΖ20-21) ἔμειναν ἐδραῖοι εἰς τὴν ὁρθόδοξον ὁμολογίαν τῶν καὶ πιστοὶ εἰς τὴν σύνοδόν των, ἡ ὁποία διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τῆς 5ης Ἰουνίου 1974 ἀπέδειξεν ὅτι πευθαρχεῖ εἰς τὰ ἀνεκὰθεν παραδεδομένα ὑπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων.

Τὸ δομικὸ κατηγορεῖ τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου (Πηδάλιον, Σελ. 589, ὑπόσημ. 1) διὰ τὴν νεοημερολογικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ὑπέπεσεν εἰς σχίσμα περὶ ἑσχεμμένως ἀνευ προσοχῆς ἀπὸ τοὺς ψευδοδέλους Γ.Ο.Χ. Γράφει ὁ Ἅγιος Πατήρ: «Καθὼς ὅταν ἐν μέλος κοπῇ ἀπὸ τὸ σῶμα, νεκροῦται παρενθὺς μὲ τὸ νὰ μὴ μεταδίδεται πλέον εἰς αὐτὸ ζωτικὴ δύναμις τοιοῦτοτρόπος καὶ αὐτοὶ ἀπ' οὗ μίαν φασὶν ἐσχίσθησαν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνεκρώθησαν παρενθὺς, καὶ τὴν πνευματικὴν χάριν καὶ ἐνέργειαν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἔχασαν, μὴ μεταδιδόμενης ταύτης εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν ἀρῶν καὶ συνδέσμων, ἧτοι διὰ τῆς κατὰ πνεῦμα ἐνώσεως».

Οἱ θέλοντες τὴν κάθαρσιν δὲν θέλουν τὴν ἐγκύκλιον αὐτήν, τὴν ὁποίαν καὶ ὀνομάζουν μάλιστα «ἀφοριστικὴν ἐγκύκλιον τοῦ «μαρτυρικοῦ» καὶ Ἀἰξεντίου» (Ὁρθόδοξος Λόγος Ἀριθμ. φύλ. 11 Νοεμβρ. — Δεκεμβρίου 1974). Λέγομεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν δύναται νὰ ὀνομάζονται Γ.Ο.Χ. ἔστω καὶ ἐὰν ὑπογράφουν «Ἐξοριστὸς δι' Ὁρθόδοξον Ἀγιορείτης» διότι ἀσφαλῶς ἐκ λάθους ἐκδιώχθησαν. Τὸ τί τὰς χρειάζεται μᾶς τὸ λέγει ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐαγγελιστής: «Διὰ ταῦτα φευγέτω, οἱ τὴν μεσότητα εὐαγγελιζόμενοι, ὡς αὐδὲν σταθερὸν καὶ ὥρισμένον καὶ βέβαιον διδάσκοντες, ἀλλ' ὡς κόθορνοι (ὕποκριται) πρὸς ἀμφοτέρας τὰς δόξας κατὰ τὸ ἐκχωρῶν

προσφύρομενοι καὶ ἐπαμφοτερίζοντες» (Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐαγγελιστής). Ἡ συλλειτουργία τοῦ Διακονίου καὶ Ἀκακίου καὶ τοῦ Θεοφάνους καὶ Χρυσοστόμου μετὰ τοῦ μὴ ὑπογράφαντος τὴν ἐγκύκλιον διὰ τὰ μυστήρια τῶν νεοημερολογιτῶν Ἀστωρίας καὶ Πέτρον, δὲν ἀποδεικνύει ἀνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας, ἐγκληματικὴν ἀσυνέπειαν καὶ ἐν ταυτῷ αἰτίαν σκανδάλου τῶν πιστῶν;

Ὁ πολλὸς θόρυβος ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τοῦ Φιλαρέτου διὰ τὰ μυστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἀποτελεῖ ἐμφανὴ προσπάθειαν σιναβῆς παρουσίας τῶν γεγονότων, διὰ τὴν μετὰ θεβαιότητος ἀλίευσιν διγνωμίας ἐκ τῶν Γ.Ο.Χ., μὲ ἀπώτερον σκοπὸν νὰ παύσῃ ἡ ἡγεσία τοῦ ἀγῶνος νὰ ἐμπνέῃ ἐμπιστοσύνην. Ἀπομονοῦν ὅμως ὅτι ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων εἶναι ἐκτὸς Ρωσίας εἰς ξένην (δι' αὐτοὺς) χώραν καὶ ἀντιμετωπίζει πλῆθος προβλημάτων, τὰ ὅποια ἡμεῖς οἱ Γ.Ο.Χ. Ἕλληνες ὄντες καὶ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων ἐφαρμόζει μίαν οἰκονομίαν, ἡ ὁποία ἐγγίζει τὰ θρίαμβῶς ἀνευ ἐτέρου προῦλκροντος παραδείγματος πορείας, εἰς μίαν ἀπελπισμένην προσπάθειαν νὰ σώσῃ ψυχάς. Μὲ τὸ ἰδικόν μας πρίσμα ἡ ἐφαρμοζομένη οἰκονομία τῶν Ρώσων εἰς πολλὰ σημεῖα εἶναι ἀπογορευτικά. Ἀλλὰ δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὸν ἴδιον τόπον καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας καὶ ἐξωτερικὰς πιέσεις, ὥστε νὰ εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ μία σύγκρισις μεταξὺ τῶν δύο Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Φιλαρέτου τοῦ σφάλματος τοῦ νέου ἡμερολογίου ὡς αἰτίαν δημιουργίας τοῦ σχίσματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀποφυγὴ τῆς Συνόδου νὰ συλλειτουργῇ μετὰ τῶν νεοημερολογιτῶν ἀποτελοῦν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν βιανὴν νὰ σώσῃ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὴν πιστοὺς.

Τὸ ὅτι δὲν θεωρεῖ ἑαυτὴν ἡ σκανδαλίστε ἄλλην τοπικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἔχουσιν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίσῃ τελεσιδικῶς, δεδομένου ὅτι ὁριστικὴ ἐπ' αὐτοῦ ἀπόφασιν δύναται νὰ ληφθῇ μόνον ὑπὸ κανονικῶς συνερχομένης ἀρμοδίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μὲ τὴν ἀπαραίτητον συμμετοχὴν μᾶς ἐλευθέρας Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, οὐδόλως ἀποτελοῦν ἀποδοκιμασίαν τῆς ἐγκυκλίου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Διότι ἀσφαλῶς τελεσιδικῶς θὰ ἀποκρίσῃ μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ ὁποία θὰ ζυγίσῃ τὴν κάθε περίπτωσιν καὶ θὰ ἐφαρμόσῃ ὅπου πρέπει νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν οἰκονομίαν εἰς μίαν προσπάθειαν νὰ σωθῶν ψυχὰι.

Αὐτὸ εἶναι ἀσχετο μὲ τὰς ἀποφάσεις τῶν τοπικῶν Συνόδων, αἱ ὁποῖαι δύναται ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν νὰ δέχονται τοὺς ἐκ τῆς Νεοημερολογικῆς σχίσματος προσερχομένους εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δι' ἐνὸς ἐκ τῶν τριῶν τρόπων α) δι' ἀπλῆς ὁμολογίας (Τὸ ἐφαρμόζει ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων τῆς Λιασιπράς), β) διὰ ὁμολογίας καὶ μυσώσεως καὶ γ) διὰ βαπτίσματος.

«Πλὴν ἀνίσως καὶ τοῦτο τό, νὰ βαπτίζωμεν αὐ-

τούς επιστρέφοντας, έχει να γένη εμπόδιον εἰς τὴν κοινὴν συγκατάθεσιν καὶ οἰκονομίαν, ὅπου περὶ πάντων τῶν σχισματικῶν ἔκαμαν οἱ Πατέρες, ὡς ἀκολοιούμεν καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτήν, μήπως διὰ τὴν αὐστηρότητα τῆς προσταγῆς ταύτης τοὺς κείμενους ἀμείλεις εἰς τὸ νὰ βαπτίζονται, ἀισχυνομένους τάχα, ὅτι ὡς ἂν ἄπιστοι τελείως βαπτίζονται καὶ ἀκολούθως ἐμπαδίσωμεν τὴν σωτηρίαν τους. Καὶ συντόμως εἰπεῖν, ὅσοι βαπτισθῶν εἰς τὸ ἐκείνων βάπτισμα, οὗτοι ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐξάπαντος τῶν προέπει νὰ χροῖανται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μετ' ὁ ἅγιον Μῦθον, καὶ οὕτω νὰ μεταλαμβάνουν» (Α' Κανὼν Μεγάλου Βασιλείου).

Ἡ Τοπικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὡς μὴ εὐρισκομένη ἐν ΔΙΑΣΠΟΡᾷ, ἀλλὰ εὐρισκομένη ὅπου ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ (Ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία πρώτη εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον εἰσήγαγε τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ αὐτὴ ἐδημιούργησε τὸ σχίσμα) ἐφαρμόζει τὴν δευτέραν περίπτωσιν δι' ὁμολογίας καὶ μυστικῶς. Ὁ οἰοσδήποτε λοιπὸν εὐρισκόμενος ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ θέτων εἰς ἐφαρμογὴν τὴν διὰ μόνης τῆς ὁμολογίας εἰσοδὸν τοῦ ἀπὸ τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς τὸ παλαιόν, μετὰ βεβαιότητος θὰ ζυγιστῇ καὶ θὰ εὐρεθῇ ἄλλετῃς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, διότι ἡ ἀνευ τοῦ ἁγίου μέρους εἰσοδὸς του ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μετ' ὅσα ἀποφασίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει ἡ ἀπόφασις τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἡ οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀνατρέχει ἱερῶς κανόνας καὶ ἀποφάσεις Τοπικῶν Συνόδων ἐφ' ὅσον αὗται ἔχουν ληρθεὶς ὁρθῶς.

Ἡ Οἰκονομία «δὲν δημιουργεῖ κατάστασιν παρατεταμένην καὶ μόνιμωσ ἰσχύουσαν, ἀλλ' ἐξαιρεσιν τοῦ κανόνος διὰ συγκεκριμένην μόνον περίπτωσιν, μέτρον ἐπὶ βραχὺ διαρκοῦν, ὅσον ἐξαρκεῖ, ἵνα οἱ ἐν ἀταξίᾳ διατελοῦντες τακτοποιηθῶσι, καὶ οἱ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας εἰσελθῶσιν ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτῆς, οἷον διὰ θύρας πρὸς καιρὸν ἀνοικμένης καὶ αὐτῆς συγκλειομένης, ἵνα μὴ διασεισθῇ καὶ κλονισθῇ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἡ ἰσχὺς τῆς ἀκριβείας» (Ἑκκλησι. Οἰκονομία ὑπόμνημα πέντε καθηγητῶν εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Αἷμας ἐμφανῆς ἡ ἐγκύκλιος ἔγινεν αἰτίαν νὰ σκοπεύωσιν Ὁρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς καὶ νὰ πῶσιν νὰ ὁμολογοῦν Ὁρθοδοξίαν. Τὸ σχίσμα τοῦτο ἔχει ἀφορμὴν προσωπικὰς ἐπιδιώξεις τινῶν. Ἐπαισαν τὰ νέφη τῆς κακοδικαίσεως καὶ τῆς καθάρσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. νὰ κρούτουν τὰς προθέσεις καὶ τὰς μικρότητας ἐνός ἐκάστου. Ἀκυρὰ τὰ μυστήρια τῶν σχισματικῶν θὰ φρονάξουν οἱ ὀρθόδοξοι καὶ θὰ βωδίσουν ἀνετα μετὰ τοὺς ἐναπομένοντας ἐπισκόπους. Τὰ σκάνδαλα οὐδέποτε θὰ λήθουν καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σχετικὴ κατανόησις. Χλευασμὸς ὅμως τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας, εἶναι πράξεις, αἱ ὁποῖαι προδίδουν πολλὰ ὑπερηγράναιαν καὶ ἀρεσίαν Θεοῦ.

Θὰ ἦτο παράλειψις εἰν δὲν ἐγένετο μνεία τῶν

προσπαθειῶν τὰς ὁποίας κατέβαλεν ἡ ἱερὰ Σύνοδος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου αὐτῆς κ. Αὐξεντίου, διὰ τὴν ἑνωσὶν ἐν Ἑλλάδι ὅλων τῶν Γ.Ο.Χ. Τὸ ἐπίσημον κείμενον τῆς ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς διὰ τὸ θέμα τῆς χειροτονίας τῶν Ματθαϊκῶν (Αριθ. Πρωτ. 16 - II) 15η) 28η Σεπτεμβρίου 1971 γράφει μεταξύ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «... Προηγούμενος ἐν τῇ ἀναφορᾷ αὐτοῦ πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον τῇ 29ῃ Ἀυγούστου 1971 ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος ἐζήτησε τὴν γνώμην τῆς Συνόδου τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ πὺς πρέπει νὰ γίνωνται δεκτοὶ αἱ ἐκ τῶν λεγομένων «Ματθαϊκῶν» (τῶν Ἑλλήνων Παλαιομερολογιτῶν οἱτινες προσέρχονται ἐξ ἀντικανονικῆς χειροτονίας) κληρικοί...»

Λαμβάνονσα ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ ἀνωτέρω καθὼς καὶ τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου ὅπως ἐπιτευχθῇ οὕτως ἡ ἑνωσις πάντων τῶν ἀφοσιωμένων εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων ἀποφασίζει:

1.
2. Νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἀρχιερεῖς Κάλιστον καὶ Επιφάνιον καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφοὺς Ἐπισκόπους νὰ πράξουν τὸ πᾶν ὅπως ἐνωθῇ ἡ ἱεραρχία κληρὸς καὶ λαὸς τῶν μετ' αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἡγούνται ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου.
3. Νὰ ἐνημερώσῃ τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον περὶ τῶν ἀνωτέρω.
4.

Διὰ τὴν Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων

+ Αὐτὸς Ἐπίσκοπος Μανγάζταν

Γραμματεὺς τῆς Συνόδου

Οἱ Γ.Ο.Χ. ὅμως Κυροῦ Ματθαίου ἔπραξαν τὸ ἀντίθετον, ἦτοι τὸ πᾶν μετὰ τὴν χειροθεσίαν τῶν 3-πὺς μὴ ἐνωθῶν. Καὶ ἔγραψαν ἐπίσημος «ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς ἀσίδιμου Ἀρχ)που Ματθαίου, ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ τῆς καθαιρέσεως εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Αὐξεντιανῶν Αὐξέντιον Πάστραν, ἐπὶ ἀδικαιολογήτῳ καὶ πνευματικῶς ἀσυγγνώστῳ ἐγκαταλείπει τῆς Μονῆς τῆς Μετανοίας του, δίχα γνώσεως τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς Ἀρχ)που Κυροῦ Ματθαίου. Ἡ καθαιρέσις αὕτη ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἀνεκλήθη, ἰσχύει καὶ θὰ ἰσχύῃ». (Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος (Κυροῦ Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου, Ἀθήναι 20η Δεκεμβρίου 1972).

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῶν Ρώσων θὰ εἶναι ἡ αἰτία τῆς τελικῆς καταδίκης μετὰ βεβαιότητος τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. Κυροῦ Ματθαίου, διότι ἐνῶ ὁμολόγησαν ὅτι θὰ δεχθῶν ὅποιονδήποτε ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων «...Οὕτως ἐν ὀνόματι τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, καὶ τῶν ἰδίων, οἱ προαναφερθέντες ἀρχιερεῖς, θέτον ἐνώπιον ἡμῶν τὴν μελέτην τῆς καταστάσεως τῶν, ἐκφράζοντες τὴν προθυμίαν των νὰ δεχθῶν ὅποιονδήποτε κανονικὴν ἀπόφασιν ἤθελεν ἐκδοθῇ ἡμετέρα Σύνοδος...» (Ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Συνό-

Προσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰοτροφείου

Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Παρασκευῆς
Εὐαγγελία Τσαμίση Δοχ. 2.000

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον Ἀγίου Νικολάου Κορυδαλλοῦ ἐκ τοπογραφικοῦ λάθους, ἀντὶ 9.000 ἐγράφη 5.000.

Η ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ

ΣΧΟΛΗ «ΑΛΚΗΣΤΙΣ» ΠΕΙΡΑΙΩΣ

- 22 κιλά σσεγάρεως.
- 7 κιλά μισαρόνια.
- 45 κυτία γάλακτος.
- 2 κιλά μισαρόνιων.
- 6 κυτία γάλακτος.
- 3 κιλά σσεγάρεως.
- 1 κιλό ἀλεύρου.
- 5 πλάκας σάπωνος.
- 1 κοντί ΟΜΟ.

Ἱ. Ναὸς Μεταμορφώσεως Αἰγάλεω (Ἀνώγειοι)
1 Δοχεῖον ἐλαίου.

Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀνδρέου (Περιστερίου) Ἀνώνιμοι. Παγτελόνια — Σακιάκασα.

Ἀνώνιμος διὰ γλυκύσματα Δοχ. 100.

Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀποστόλων (Δάφνης) 96 κυτία Γάλακτος καὶ Δοχ. 500.

Ὁ ἀκαταπάνητος ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου Πρωθυερεὺς Κωνσταντῖνος Παπαντωνίου σὺν

δου), ἀπειθαρχοῦν καὶ παρατείνουν τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία καὶ τελικῶς διὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου θὰ τοὺς τιμωρήσῃ ἔστω καὶ μετὰ τὸν θάνατόν των.

Τὰ ἀνωτέρω ἐγράφησαν ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, διότι κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου «ἡ ἀλήθεια κλεισθῆναι καὶ δεθῆναι δύναται, ἀλλ' οὐχ ἡττηθῆναι, ἥτις καὶ τῇ ὀλιγοῦντι τῶν αὐτῆς ἀρκεῖται, καὶ τῇ πλῇ τῶν ὑπεναντίων οὐκ ἐκφοβεῖται» (Δωδεκάβιβλος Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων).

Ἐν Ἀγίῳ Ὅρει τῇ 26 Ἰανουαρίου 1975.

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

ΚΕΛΛΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΣΗΜ.:

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αἰξέντιος ἀπεκήρυξε τοὺς Ματθαίους διὰ τὰς παραινόμεναι καὶ ἀντικανονικὰς χειροτονίας καὶ οὕτω προσήλθε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Σεβ. Κυβλάδιον αἰδμήμον Γερμανὸν καὶ τὸ 1950 μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τοῦ αἰδμήμου Πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

τοὺς ἀνωτέρω ἔκαμε πλουσιωτάτην τράπεζαν εἰς τὰ παιδιὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων καὶ προσίδεται κατὰ μῆνα νὰ προσφέρῃ τρόφιμα. Πρὸς ἐξέδρασαν χρημάτων διὰ τὸν ἀκότερο σκοπὸν, ὡς καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν πολλῶν ἄλλων πτωχῶν οικογενειῶν, ἀπεδύθη ἀπὸ καιροῦ εἰς ἕνα ἀγῶνα γὰρ σὺλλέγη τὰ παλὰ χαρτιά καὶ νὰ τὰ πωλῇ.

Εἰς τὴν ἀξιόπαικον αὐτὴν προσπάθειάν του ὡς τὸν βοηθήσαμεν ὅλοι, συλλέγοντες τὰ παλὰ χαρτιά παντὸς εἶδους (τηλεφωνικὰς καταλόγους, ἐφημερίδας....) καὶ παραδίδοντες αὐτὰ εἰς ἐκείνον, εἰδοποιούντες αὐτὸν εἰς τὸ τηλεφῶνόν του 97.32.704.

Τὸ αὐτὸ ὡς κάμνουν καὶ οἱ Ἱερεῖς τῶν ἄλλων ἐνοριῶν συνεργεζόντων τὰ παλὰ χαρτιά εἰς τὴν ἐνορίαν των καὶ εἰδοποιούντες αὐτὸν εἰς τὸ ἀνωτέρω τηλεφῶνον.

Οὕτω θὰ γίνωμεν ὅλοι συνεργοὶ εἰς τὸ ἀγαθὸν διὰ τὸν πλησίον μας.

Ἐπιστολὴ

Πρὸς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν
Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς
ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Πειραιεὺς

Ἀξιότιμοι Κύριοι

Διὰ τῆς παρουσίας μας ἐπιστολῆς ἐκφράζομεν τὰ θεομὰ συγχαρητήρια εἰς τὰ παιδιὰ τῆς Ἐπαγγελματικῆς Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς ΑΛΚΗΣΤΙΣ, διὰ τὰ προσφερόμενα δῶρα ἐπὶ τῇ θείᾳ ἐνανθρωπήσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἡ Θεόρεστος πράξις αὕτη μᾶς καταδεικνύει ὅτι ἡ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ σας δὲν διδάσκει μόνον τὴν Ἐπαγγελματικὴν Οἰκοκυρικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν διάπλασιν τῶν παιδιῶν συμφώνως πρὸς τὰς ἠθικοπονητικὰς παραδόσεις τῆς παναγίας μας Ὁρθοδόξιας.

Δεόμεθα τοῦ ἐν Σπηλαίῳ κατὰ Σάρκα Τεχθέντος Θεοῦ ἡμῶν ὅπως σας χαρίσῃ πρόοδον καὶ πᾶσαν κατὰ Χριστὸν προκοπὴν.

Δεχθῆτε καὶ τὰς θεομὰς εὐχαριστίας τῶν τροφίμων τοῦ Οἰοτροφείου μας, οἵτινες πάντοτε θὰ σας ἐνθυμιοῦνται καὶ ἡ πράξις σας θὰ μείνῃ ἀνεξίτηλος εἰς τὰς καρδίας των.

Ἐπὶ τούτοις ἐπιζαλοῦμεθα διαφυλῇ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν ἐφ' ὑμᾶς τῶν διδασκόντων καὶ διδασκομένων ὡς καὶ τῶν οικογενειῶν σας, τοῦ ἐν Σαοῖ Τεχθέντος.

Διατελοῦμεν μετὰ Πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιών.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Οἰοτροφείου

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Ὁ Ἀθηνῶν ΑΓΓΕΛΙΟΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Παναγιώτου Δ. Σμαϊλη

Επ. Γεν. Διευθυντού Υπουργείου Δικαιοσύνης

Π ρ ό ς

Τὴν Ε' Αναθεωρητικὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Παλαιομερολογιτικὸν Πρόβλημα

Τὸ Παλαιομερολογιτικὸν ζήτημα ἐμφανίζεται ἐν πλήρει ὁξύτητι ὑπὸ τὰς ἐξῆς μορφαίς:

- α) Θρησκευτικὴν.
- β) Συνταγματικὴν—Νομικὴν.
- γ) Κοινωνικὴν.
- δ) Ἐθνικὴν.

Θέτομεν ὑπ' ὄψει τῶν κ. κ. Βουλευτῶν τῆς Ε' Αναθεωρητικῆς Βουλῆς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀναλύοντες ἐν περιλήψει ἐκάστην μορφήν.

Α' Θρησκευτικὴ

Τὸ Θρησκευεῖσθαι ἀποτελεῖ ὑπερτάτην ἀνάγκην τοῦ συναίσθηματικῆς καὶ ψυχικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου. «Ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος καὶ ὁ ἄθεος ὁμιλοῦν περὶ θρησκείας, ὁ εἰς ὁμιλεῖ περὶ ἐκείνου ὅπερ ἀγαπᾷ καὶ ὁ ἄλλος περὶ ἐκείνου ὅπερ φοβεῖται» κατὰ τὸν MON- TESQUEU (DE L' ESPRI TE DE LOIS C. XXV). Κατὰ τοὺς θρησκευτολόγους, θρησκεία εἶναι, α) ἡ ὑπαρξὶς ἐνός ἢ περισσοτέρων ὄντων ὑπερβατικῶν, β) αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν πίστιν δοξασαί περὶ τῶν ἀντικειμένων τῆς πίστεως, γ) αἱ πράξεις δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι ἐκδηλοῦσι τὴν λατρείαν τὴν πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς πίστεως κλπ. (Μεγάλη Ἑγκυκλοπ., τόμος 12ος, σελ. 714). Ὁ πιστεύων εἰς μίαν θρησκείαν εἶχει τὴν βεβαιότητα ὅτι κατέχει τὴν ἀλήθειαν ἐν σχέσει μετὰ τὰς δοξασαί του καὶ δὲν ἀνέχεται τὰς γνώμας τῶν ἄλλων. Ἡ θρησκεία δημιουργεῖ Ἀποστόλους καὶ Μάρτυρας, ἀλλὰ δημιουργεῖ ἐπίσης καὶ Ἱεροεξεταστὰς ὡς χαρακτηριστικῶς παρατηρεῖ ὁ DUGUIT. Ὅθεν αἱ θρησκευτικαὶ ἀνάγκαι τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦν οὐσίωδες στοιχεῖον τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ καὶ συνεπῶς βιωτικὴν ἀξίαν μεγάλης κοινωνικῆς σημασίας, ἀξίαν πάσης νομικῆς προστασίας, διότι ἡ θρησκευτικὴ ἀνάγκη ἀποτελεῖ «συνεκτικὸν ἀπώσεως κοινωνίας καὶ νομοθεσίας ἔρεισμα καὶ βάθρον».

Εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἐθεμελιώθη ἡ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνάγκη τοῦ θρησκευεῖσθαι συμφώνως πρὸς τὰς ὑποκειμενικὰς πεποιθήσεις ἐκάστου καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Πολιτείας διὰ Συνταγματικῆς διατάξεως, περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία

περιλαμβάνει εἰδικώτερον τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς λατρείας. Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως περιλαμβάνει τὸ δικαίωμα παντός προσώπου ὅπως διατηρῇ ἀπαράβιαστον τὴν πίστιν του, ἥτοι τὸ μυστικοπαθὲς ἐκεῖνο βίωμα, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ ἄνθρωπος συναισθάνεται ἐναντὸν ἡνωμένον μετὰ τὸ θαυμαστόν, τὸ ὑπερδύναμον, τὸ ἀνυπολόγιστον ὄν, τὸν Πάνσεβον Δημιουργόν.

Ἐλευθερία τῆς λατρείας εἶναι τὸ δικαίωμα παντός προσώπου ὅπως μόνον ἢ μετ' ἄλλων ὁμοῦ, κατ' ἰδίαν ἢ δημοσίᾳ ἐκδηλῇ τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ τὰς ἐπιταγὰς τῆς συνειδήσεώς του διὰ τελετουργιῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς κοινωνίας ἣν ἐλευθέρως ἀκολουθεῖ.

Θρησκευτικὴ Κοινωνία ἀποτελοῦν τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων τῶν θρησκευομένων διὰ τῶν αὐτῶν συνειδητῶν πράξεων, διὰ τοῦ ἤδη καθορισμένου νοήματος.

Ἡ Θρησκευτικὴ Κοινωνία τῶν Παλαιομερολογιτῶν

Κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1924 κοινότημον ἀντικανονικὴν καὶ παρόνομον εἰσαγωγὴν ὑπὸ τῆς Ἀυτοκράτορος Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ Γογγοριανοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐκτετατοῦ, μεγίστη μερὶς Ὁρθόδοξοι κλήροι καὶ λαοὶ, ἐναντιωθεῖσα πρὸς τὴν ἐνέργειαν ταύτην, ἐδημιούργησε ἰδίαν Θρησκευτικὴν Κοινωνίαν, σωματικῆς μορφῆς, τὴν καλομένην Πανελλήνιον Θρησκευτικὴν καὶ Ἐθνικὴν Ὁρθ. Κοινωνίαν (Παλαιομερολογιτῶν) λειτουργοῦσαν ἤδη ἐπὶ 52 ἔτη ὅχι μόνον ἀριεπὶως, ἀλλὰ καὶ αὐθαγαμένην διαρκῶς. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς ἐπισήμων ὁργάνων τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην ἀνέρχονται εἰς τὸ 1)8 τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ἥτοι εἰς 1.000.000 καὶ πλέον Ἑλλήνων.

Β' Κανονικὴ, νομικὴ καὶ Συνταγματικὴ θέσις τῶν Παλαιομερολογιτῶν

Δύο κυρίως ἐδιδάχθησαν γνώμαι ἐπὶ τοῦ περιλήπτου τοῦτου προβλήματος. Κατὰ τὴν πρώτην οἱ Παλαιομερολογίται μὴ ὄντες αἰρετικοί, μηδὲ κληρικὲς

τες σχηματικοί εξασκούντο να παραμένουν νομικῶς ὡς μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποδοκιμάζοντες μόνον τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἐορτολογίου καὶ ἀπειθαρχοῦν πρὸς τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς. Συνεπῶς δὲν ἀπολαμβάνουν Συνταγματικῆς προστασίας (Γνωμ. Γ. Ράμου, Κ. Τσάτσου — Συνοψίσις Θέμης ΕΒ 1951, σελ. 4, Χριστοφιλοπούλου Ἐκ. Δίκ. 1965, σελ. 125, Α. Π. 222) 1934 Ποινικὴ ΕΕΝ Ι, σελ. 471).

Κατὰ τὴν δευτέραν γνώμην ἐπιστηρίζομένην εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ν. Ν. Σαριπόλου κατ' ἥν, α) Ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία δὲν ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν κοινωνιῶν, ἀλλ' ἀπλῶς εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Κράτους. β) Πᾶσα θρησκευτικὴ Κοινωνία εἶναι ἀποφασιστικὸς ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς λατρείας τῶν μελῶν τῆς, δυνάμενον νὰ συνέρχονται καὶ συνεταιρίζονται ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, γ) Ἡ λατρεία πάσης φανεράς θρησκευτικῆς κοινωνίας, μὴ προσβαλλούσης τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὰ χρησιμὰ ἥθη εἶναι ἐλευθέρη καὶ ἀπολαύει τῆς προστασίας τῶν νόμων, ἀπαγορευομένου τοῦ προσήλυτισμοῦ.

Κατὰ ταῦτα οἱ Παλασιμμερολογῖται: 1) Ἀποτελοῦν ἰδίαν θρησκευτικὴν Κοινωνίαν, 2) ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συνέρχονται καὶ συνεταιρίζονται, 3) νὰ συνέρχονται ἐλευθέρως πρὸς ἀσκήσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καὶ 4) νὰ ἰδιοῦν ἰδίους θρησκευτικοὺς Οἴκους (Γνωμοδ. Ἐπιτροπῆς καταρτισθείσης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἐκ τοῦ Χρ. Ἀνδρούτσου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Λουκά Γιδιοπούλου Εἰσαγγελέως Α. Π. καὶ Ἀλ. Βασιδέτσου δικηγόρου, ἦν ἴδετε ἐν Δικαστικῇ Τόμῳ 5) 1933, σελ. 32. Γνωμ. Παν. Παναγιωτάκου — Σ. Ἀλεξανδροπούλου Ἀρχεῖον Ἐσπλ. καὶ Καν. Δικαίου 1951, τεῦχος Ιον, σελ. 4 καὶ ἐπ. Γνωμοδότησις Ἐπιτροπῆς Γ. Κορινῶ Δ. Αἰγινήτου, Χρυσόστομου Παλαδοπούλου, Π. Τσιτεκλή καὶ Α. Ἀλιβιζάτου 1923 ὅπως διατηρηθῇ τὸ Ὑουλιανὸν ἑορτολόγιον. Παν. Σμῆλη Μονογραφία «Τὸ κῆρος τῶν γάμων τῶν Παλασιμμερολογιτῶν» Γνωμοδότησις Ἰωάν. Σόντη Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου. Νομικὴ θέσις Παλασιμμ. Νομικὸν Βῆμα 13ον σελ. 943. Σβώλου — Βλάχου τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος τόμος Α' σελ. 150, 157 καὶ 164. Ἀγόρευσις Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὸ ἔτος 1932 «Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθεῖν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον νὰ ἐκτελεσθῇ τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθηκόντα καὶ νὰ κάμουν ἰδικὴν τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Παλασιμμερολογιτῶν». Ἐγκύκλιος Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἐπ' ἀριθμ. 132010(17)12) 1966 πρὸς Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καὶ Προτοδικῶν τοῦ Κράτους. Πολλὰ σχετικὰ γνωμοδοτήσεις καὶ ἀποφάσεις τῶν κατατῆρων Δικαστηρίων ἐπιστηρίζουν τὴν γνώμην ταύτην).

Ἡ Συνταγματικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς ἐν τῷ συνταχθέντι παρὰ ταύτης Σχεδ. Συν. τοῦ 1948 περιέλαβε ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ τὴν

ἐξῆς ἐορμηρευτικὴν δήλωσιν. «Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως περιλαμβάνεται καὶ τὸ θρησκευεῖσθαι κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον». Ἡ ἐπακολουθήσασα Συνταγματικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΕΗ Ψηφίσματος δὲν περιέλαβε τὴν δήλωσιν ταύτην ὡς ἐξυπακουομένην (Πρακτ. Ἀναθεωρ. Ἐπιτροπῆς ΕΗ Ψηφίσματος σελ. 42 ἕως 49).

Παραλλήλως πρὸς τὰς συνταγματικὰς διατάξεις τὰς καθιερούσας τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς λατρείας ἰσχύουν καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 18 τῆς Οἰκουμενικῆς διακηρύξεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἀρθρον 1 τῆς Λεϊθνούς Συνόδου τῆς Ρώμης (Ἰδετε Σβώλου — Βλάχου Σύνταγμα τόμος Α' σελ. 150, 157 καὶ 164).

Πρόδῃλον τοῦ στασιάζοντος ὄμιος ταύτου περὶ ἐλήματος δέον ὅπως ἡ Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ δώσῃ σαφεῖ λύσιν διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς δευτέρας γνώμης, πλὴν τῶν ἀνωτέρω καὶ διὰ τοὺς ἐπομένους λόγους.

Γ' Κοινωνικὸν πρόβλημα

Ἡ θρησκεία καὶ ἡ οἰκογένεια ἀποτελοῦν δύο θεμελιώδη στοιχεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ κοινωνικοῦ βίου.

Κατ' ἃ γνωρίζομεν οὐδαμῶς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἐκδήλωσις τῆς πίστεως διὰ τῆς λατρείας καὶ ἡ δημιουργία οἰκογενείας, τηρουμένων τῶν νόμων αὐτῆς. Πάσχει ἐν Ἑλλάδι μία μεγίστη μερὶς ἀνθρώπων ἥτις στερεῖται καὶ τῶν δύο τούτων πολιτιστικῶν ἀγαθῶν τῆς θρησκείας καὶ τῆς οἰκογενείας. Εἶναι ἡ μερὶς τοῦ 1.000.000 περίπου πολιτῶν. Καὶ στερεῖται τούτων κατὰ παράβασιν παντὸς θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου νόμου, καὶ πάσης ἠθικῆς Ἀρχῆς. Ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία ἐφρόνει καὶ φρονεῖ εἰσεῖν ὅτι ἡ Παλασιμμερολογικὴ Κοινωνία ἀποτελεῖ κακὸν δι' αὐτὴν καὶ θεωρεῖ ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ κακοῦ τούτου εὐρίσκεται εἰς τὴν καταδίωξιν καὶ ἐξόντωσιν τῶν Ἐπισκόπων, Ἱερέων καὶ Μοναχῶν Παλασιμμερολογιτῶν, μὲ τὴν ἀπέλυσιν προσδοκίαν ὅτι τὸ δῆθεν παραπλανηθὲν πλήρωμα θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Πρὸς τοῦτο βοηθομένη ὑπὸ τῶν ὁργάνων τῆς Πολιτείας προῆλθεν εἰς θανατώσεις καὶ βαρβάρους πράξεις κατὰ τῶν Παλασιμμερολογιτῶν. Οὗτοι οἱ ναοὶ αὐτῶν ἐκλείσθησαν καὶ ἐσφραγίσθησαν, οἱ ἱερεῖς ἀπεσχματίσθησαν βία, οἱ πιστοὶ ἐκκλησιαζόμενοι κοινῶς διαλύονται ὡσαύτως βία, ὁφιστάμενοι πᾶσαν ταπείνωσιν τῆς ἀνθρωπίνης καὶ θρησκευτικῆς τῶν ἀξιοπρεπειᾶς.

Οἱ Γάμοι τῶν Παλασιμμερολογιτῶν ἱερουργομένοι παρὰ τῶν ἱερέων τῶν (ὄντων καθρημένων ἢ χειροτονημένων παρὰ καθρημένων Ἀρχιερέων) λόγῳ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεώς των, ὡς ἀκολουθοῦντων τὸ Παλαιὸν ἑορτολόγιον, θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀνυπόστατοι μὲ ὅλας τὰς δογματικὰς

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

συνεπειας της εξωγάμου οικογενείας.

Υπάρχουν περιπτώσεις άρνήσεως της Πολιτείας και των Ασφαλιστικών Οργανισμών όπως χορηγήσασαι σύνταξιν εις την χήραν και τα τέκνα των αποβιόντων ασφαλισμένων Παλαιοσημερολογιτών, αλλά και άρπαγή της κληρονομικής περιουσίας αυτών υπό άποτέραν συγγενών, συνεπεία του χαρακτηρισμού του γάμου Παλαιοσημερολογιτών ως άνωστατού.

Ούτω έχει δημιουργηθή μέγιστον Κοινωνικόν δράμα, ώστε 50.000 περίπου γάμοι των Παλαιοσημερολογιτών να θεωρούνται άνωστατοι και πλέον των 150.000 παιδών τούτων να θεωρούνται ξεδωγαμα.

Είναι άπαράδεκτον εις εδνομιουμένην Πολιτείαν, πιεζομένην υπό της έπιστήμου Έκκλησίας, να κλείση τά ότα της πρό των κρατήων και του δαάματος των Παλαιοσημερολογιτών.

Είναι φανερόν ότι μετά 50 και πλέον έτη είναι αδύνατος ή διάλυσις της Κοινωνίας των Παλαιοσημερολογιτών.

Όθεν είναι κοινωνικώς αναγκαίον όπως ή Ε' Αναθεωρητική Βουλή κατοχυρώση σαφώς Συνταγματικώς την Θεραπευτικήν Κοινωνίαν των Παλαιοσημερολογιτών και άναγνωρίση τά υπό του κλήρου της τελούμενα μυστήρια διά έφημερευτικής δηλώσεως εν τω νέφ Συντάγματι ή κατ' άλλον προσήκοντα τρόπον.

Δ' Έθνική ανάγκη επίλύσεως του Παλαιοσημερολογιτικού ζητήματος

Επεσημάνθη πρό τινος χρόνου υπό άνωτάτων Κρατικών και Θεραπευτικών λειτουργών ότι έγγυς των προς βορράν συνόρων της Χώρας τό παλαιοσημερολογιτικών πρόβλημα έγκυμονει «θανάσιμην» άντεθνικήν έπεξεργασίαν. Ο Μητροπολίτης Φλωρίνης διά της από 24/2/1972 έπιστολής του προς την Ιεράν Σύνοδον έθεσεν υπ' όψην ότι «ή έσχάτως ιδρυθείσα εις Σκόπια Έκκλησία, διαβουλευούσα τό παλαιόν ήμερολόγιον διεκδικεί την εξάπλωσιν της Έκκλησιαστικής Έξουσίας της μέχρι του Αλιόμονος με άπώτερον σκοπόν την ικανοποίησιν των Πολιτικών βλέψεων επί τω Έλληνικώ έδάφει». Την έπιστολήν ταύτην υιοθέτησεν ή Ιερά Σύνοδος (όρατε Γνωμοδότησιν Άνωτάτου Κρατικού λειτουργού εις Έφημερίδα Έλεύθερος Κόσμος της 13.2.1973) κ.λπ.

Ε'

Διά τούς προεκτεθέντας λόγους, δέον όπως ή Ε' Αναθεωρητική Βουλή επιληφθή και επίλυση τό Παλαιοσημερολογιτικών Πρόβλημα.

Εν Αθήναις τή 25η Ιανουαρίου 1975

Μετά Σεβασμού

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΜΑΓΛΗΣ

(Επίτ. Γεν. Δ/ντής του Υπουργείου Δικαιοσύνης)

Διαμαρτυρία

Δημοσιεύομεν την κατωτέρω έπιστολήν δια να έ-
διαν και έννεήσουν οι καλόπιστοι άναγνώσται πόσον
άληθεύουν τά όσα δημοσιεύει ό Ο.Α.

Εν Βιλλίοις τή 3η Φεβρουαρίου 1975

Πρός

Την Αξιότιμον Διεύθυνσιν

της έφημερίδος «Ορθόδοξος Λόγος».

Εις Αθήνας.

Αξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Έχοντες υπ' όψην τον Νόμον περί Τύπου, παρα-
καλούμεν Τμής όπως διαφεύσχη εις την ίδια στή-
λη και διά των αυτών τυπογραφικών στοιχείων την
έσφαλιμένην όσον και σκανδαλώδη πληροφορίαν την
όποιαν έδημοσιεύσατε εις τό τελευταίον φύλλον της
έφημερίδος Τμών, ότι, ό Μεγαλειώτατος Αρχιεπίσκο-
πος Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αδξέντιος προσέστη του Μυστηρίου
του Γάμου «Νεοσημερολογιτών» Νεονύμφων, ήτοι, ή-
μών των υποσημειωμένων.

Δηλούμεν κατηγορηματικώς διά της παρούσης ή-
μών, ότι τυγχάνομεν ουχί Νεοσημερολογίται, αλλά άμ-
φότεροι έκπαιται πιστοί τηρηται των Πατρών ήμών
Παραδόσεων και σεμνινόμεθα διότι ουδέποτε μετηλ-
λάξαμεν Ορθόδοξον φρόνημα, αλλά έμφορούμεθα
υπό άκραφνών Ορθοδόξων βιωμάτων, όσον ασφα-
λώς δέν τυγχάνει ό Τιμέτερος πληροφοριοδότης της
ώς άνω κακοβούλου πληροφορίας.

Μετά πάσης τιμής
οι υπεύθυνος διευρύντες
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΦΙΣΚΑΣ
ΒΑΡΒΑΡΑ ΓΚΙΟΚΑ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Τό Σάββατον της Καθαρής εβδομάδος έορτήν των
Αγίων Θεοδώρων πανηγυρίζουν 1) ή Ι. Ναός Ν
Σμύρνης και 2) Η Ι. Μονή Πάρον

Τήν 9 ήμέραν Σάββατον της Καθαρής εβδομάδος
έορτήν των Αγίων 40 Μαρτύρων πανηγυρίζει τό πα-
ρεκκλήσιον της Ι. Μονής του Αγίου Αρτεμίου Κορυ-
δαλλού.

Τήν 25 ήμέραν Δευτέραν έορτήν του Εθαγγελι-
σμού της Θεοτόκου πανηγυρίζουν οι Ι. Ναοί 1) Καρα-
ζα 2) Κορυδαλλού 3) Χαλκίδος 4) Δομεραίνης 5)
Θηρών 6) Στυλίδος 7) Λαρίσης 8) Αιγίνης 9) Ζευ-
γολατιού και αι Ι. Μοναί 1) Σουαμίνου Ωρωπού 2)
Καπανδριτίου 3) Παγώνδα Σάμου.